

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja IV. évf. IX. szám 2016. szeptember hónap

Tábori litánia

- A sokadik alkalommal velünk kalandozókat és a kíváncsisággal, szorongással velünk indulókat
- köszönöm Neked, Uram!
- A gyermeknyelven értő sebészorvost, aki humorérzékével oldotta megszeppent legénykénk félelmeit
- köszönöm Neked, Uram!
- Az öregurat, aki szülőfaluja várának bemutatásába beleszótta saját élményeit, emlékeit is
- köszönöm Neked, Uram!
- Szerelőnket, aki szabad idejét feláldozva "angyalszárnyakon" érkezett, hogy lerobbant buszunkba életet leheljen
- köszönöm Neked, Uram!
- Hogy a Magyar Kálváriánál együtt imádkozhattuk az Úr imáját több száz adventista testvérünkkel
- köszönöm Neked, Uram!
- A nyolcvanon túli mamikát, aki mindennap íncsiklandó ételeket varázsolt a „leharcolt csapat” asztalára
- köszönöm Neked, Uram!
- A vicces paróchust, aki éberén tartva a siserahad figyelmét, „kincseiből régít és újat hozott elő”
- köszönöm Neked, Uram!
- A falvak segítőkész elöljáróit, mert hol egy terem, hol egy vetítő termett elő a semmiből, mikor, mire volt épp égető szükség
- köszönöm Neked, Uram!
- Hogy napokat tölthettem a szentéletű Ács püspök "relikviái" közé kvártélyozva
- köszönöm Neked, Uram!
- A türelmetlenségért, a meggondolatlan, fölösleges fecsegésért
- irgalmazz nekem, Uram!
- ...mert még mindig akadtak olyanok, akivel alig váltottam szót a hat nap alatt
- irgalmazz nekem, Uram!
- A sérelmek őrzéséért, hordozásáért, vagy ha botránkoztató voltam egy-egy helyzetben
- irgalmazz nekem, Uram!

...s hogy az átéltek közt kutakodva még mindig több a köszönni való, mint, ami pirulásra készítet, vagy bosszúsággal tölt el

"hála legyen, Uram, hála legyen!"

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Nyíró József

A bakter

Szegény Ülkei Nőric bácsit is kitevék a baktárságból az államnyelv nem tudása miatt. Eleget istenkedett a tekintetes jegyző úrnak, hogy „legyen béléatása, hiszen együtt szolgáltunk húsz esztendő óta, együtt voltunk hivatalbéli emberek, ezt a csúfságot ne tegyék velem”, a jegyző csak a fejét tekergette:

-Felsőbb rendelet, az felsőbb rendelet! Itt az írás róla!

A felsőbb rendeletnek olyan ereje van, hogy még a medvét is ki lehet hajtani vele a likából, hát hogyne lehetett volna ezt a roskatag vénembert kicseppenteni abból a szép állásból. Belátta ezt Ülkei Nőric is, de legalább a veszett fejszének a nyelét szerette volna megmenteni.

-Hát a penzióval mi lesz, jedző úr? – védte a jogait. – Mert – úgy-e – ha a jedző úr kivénül, penziót kap, a főszolgabíró úr es, az alispán es, s úrul élnek belőle... Nekem is ki kell, hogy járjon... Egye fene, ha már nem lehet a dolgon segíteni, (pedig még úgy tíz-húsz esztendeig szolgálhattam volna, amilyen jó erőben vagyok), hát legalább a penziómat jó magosan állapítsák meg!

-A falusi baktárság után nem ját penzió! – sajnálta a jegyző.

-Nem az istenharagját! – ütközött meg Nőric bácsi.

A jegyző addig magyarázott, hogy ezt is be kellett látnia.

-Hát akkor fújják fel az egész hivatal! – nyugodott bele csendesen Nőric. – Ezt nekem azonban meg kellett volna mondani akkor, amikor állást vállaltam! Nem most! – kifogásolta.

-Ami nem igazság, nem igazság! Szakadjon meg a nyaka, aki még azt a kicsi penziót is sajnálta tőlem... De mindegy, no! Valahogy lesz velem is...

Azért kétségbe nem esem, de azt is megmondom, hogy olyan baktart többet a falu nem kap, amilyen én voltam. Jönek magik még kérni, hogy vállaljam el a hivatalt, de ha térden állva istálnak, akkor sem! Az Istennek sem! ... Értse meg, jedző úr, hogy az Istennek sem! Velem az életben csak egyszer lehet effélét csinálni...

Amíg a mérge tartott, nem is vette túlságosan a szívére, hogy kicseppent az állásból. Nappal se volt baj miatta, csak az éccakák ne lettek volna. Mondogatta ugyan az embereknek, hogy „legalább ezután tisztességesen kialszom magamat”; de mikor besötétedett, s a falu lepihent, szegény Nőric bácsi nem tudott aludni. Hiába bújta a cserge alá, erőltette a szemét, olyan erővel kezdett fájni a szíve, hogy az öreg faágy ropogott alatta, mintha haldokolnék. Az éjszaka volt az ő világa, és csodálatos világ az. Végtelen, nyomasztó, holtak lehetével teljes, mintha az egész mindenség nagy temető

volna, és fekete ködemberek lélegeznének fárasztóan, sötétben és mindent elnyomó kábulattal. Minden megbénul tőle, ember, fű, fa, virág, hegyek, völgyek, és fekete némasággá dermed, csak a kutya és Ülkei Nőric szemei égnek éberen, szenvedélytől forrón, mert ez az ő világuk, melyben hatalmasak, és uralkodnak fölötté a soha nem alvó Jóisten hatalmának részese-ként. Ez adta meg a vén bakter hivatásának nagy tudatát és fenségét, titkos erejét, sőt végtelenségét, amiről a földi embereknek sejtelve sincs.

Mert nézzük csak!

Amíg rendes földi ember a kicsi halál, az álmom tehetetlenségében nyálazza párnáját és millió számra elhullva fekszenek a mindennapi csatátvesztés után a föld hátán, az alatt vén Ülkei a sötétségből óriássá nyúlva ki lépett ijesztőn az ajtón. Bárányszőrű sapkájának hegye a fekete mélység elképzelhetetlenségébe fúródik, terebélyes bundája szinte befödi az utcát, botja akkorán látszik, hogy leüthetné vele a hegyek fejét, maga is mérőföldlő óriássá dagad ebben az alig derengő éji világban, és füle mellett rohannak útjukon a hidegen forrongó felhők, kik az Isten trónjának lábainál, a kialvással küzdő csillagpontok között szolgálatot tesznek. Nem tudom, hogy szóról szóra így van, de szóról szóra így érezte önmagát Ülkei Nőric: az éjszaka nagy urának, és felnyúlt a sötét magasságokba, hogy az Úristennel kezét fogjon. El tudom képzelni, hogyan találkozott a két néma marok a házak, hegyek, a földbeli világ felett a szűz feketeségben, és csak a homlokuk körül derengett némi fényecske.

-Te vagy, Nőric? – kérdezte kedvesen az Isten.

-Ez én! – örvendezett Nőric bá a minden nap megismétlődő titkos találkozásnak.

-Hát mi jóban jársz? – így az Isten.

-Raportra jöttem! – jelentkező Nőric bá.

-Aztán mi újság odalenn?

-Nincs semmi különös... Megvagyunk valahogy, csak napról napra nehezebb az élet.

-Az Isten nem felelt, csak némán sóhajtott. Nőric bá utánasóhajtott. Később mégis aszonta az Isten.

-Türni kell!

-Az úgy van! – bölintott Nőric. Egy kicsit csendesen virrasztottak és mindketten a földet nézték.

-Hallom, Pál Sándoréknál valami baj volt tegnap! – mondja újból az Isten.

-Csak a leánka hót meg! – legyintett Nőric bá.

-Mégis meghala? - csudálkozott az Isten.

-Jobb úgy! – vélekedett Nőric. – Mire nőjön fel? Ismét hallgattak egy kicsit.

-Hát a Gyerke beteg ökreivel mi van? – tudakolta újból a Jóisten.

-Javulóban van!

-No, hála Istennek! – könnyebbült meg a jó hírre maga a Jóisten is.

Most egyszerre az öreg Nőric nyugtalanná vált és felnézett az égre.

-Tán az órát nézed? – találta ki a Jóisten. – Kiálthatod már. Éppen éjfél van.

A bakter erre nekihuzakodott és kicsit előrehajolva rekedten beleénekelte a megkövült csendbe: *Hallgass ember a szóra, Tizenkettőt ütött az óra!* ... Az Isten hallgatta. Szerette hallgatni. Az emberek félálomban megfordulnak ágyukban, de csak egyik oldalukról a másikra, és ismét csend lett. Az Úristen körülnézett, hogy nem hallja-e valaki, és közelebb hajolt Ülkei Nőrichez bizalmasan:

-Hallom, új szógabírót kaptatok! ... Milyen ember?

-Tisztességes embernek látszik. Eddig nincs semmi panasz ellene... Csak az adóval bánnának kíméletesebben...

-Valahogy lesz, mert úgy sose volt, hogy valahogy ne lett volna! – öntött erőt Szentfelsége Ülkei Nőricbe. – Úgy látom, hogy az idén szép termés ígérkezik. Ha azt kívárhassátok, egyet ismét szusszanhatok.

-Hát az igaz! – nyugodott meg a bakter.

Ilyen kedvesen eldiskurálgattak sokszor éjfél után háromig is. Néha hol az Isten, hol a bakter nézett le a falura.

-Te, nem a Somogyi fia menyen fel ott az úton? – erőltette a szemeit Szentfelsége. – Úgy nézem, mintha Jóska volna...

A bakter csak mosolygott, de úgy tett mintha restelkednék:

-Az ő. A Mihály Damokos leányához jár az ősz óta... Julához... De eltöröm a derekát, ha még egyszer meglátom ilyen későn tekeregni...

-Aztán mennyire vannak? – érdeklődött Szentfelsége.

-Úgy látszik, hogy tán a farsangon meglesz a lakodalmom.

-Akkor hagyj békit, hadd járjon! – vette pártfogásba az Isten Jóskát s Julit. – Mű es voltunk fiatalok! ...

Ezen édesen elgondolkodtak, de Szentfelségének csakhamar szigorúra rándult a szemöldöke:

-Nem szeretem, hogy viseli magát Dénös Rózsi, az új menyecske. Esztendeje sincs, hogy összekötek... Jobban kéne rea ügyelgetnőd! ...

Kicsit felcsattant a vén Ülkei:

-Hogy én ügyelgessem? Ügyeljen az ura, ha elvette... Én tisztösségösön figyelmeztettem a múlt nyáron, hogy gondold meg, János, nem neked való fehérnép Rózsi... ahelyett, hogy megköszönte volna, szinte megvert... Amit főzött magának, most egye meg! ... Nincs igazam!

-Mérgetes, mérgetes! ... - tartózkodott a Jóisten az egyenes véleménynyilvánítástól... - Hátha későbben megjön az esze – mentegette szelíden. – Amíg az ember fiatal, addig bolond!

- Nem helyeslöm teljesen ezt a nagy kíméletet a fehérnépséggel szemben! – mondott ellent tisztelettel Nőric. – A mű időnkben...

Azonban a Jóisten a Szövetkezetre terelte a beszédet, hogy ne kelljen a Dénes Rozália dolgába beleegyeznie, s azt fejtegette, hogy az igazgatóságnak valahogy meg kéne egyeznie a néppel, s ha már kamatot nem tud adni a pénz után, legalább a tőkét egésziben vissza kellene fizetnie, ha nem is most, legalább tíz-húsz esztendő alatt.

-A szájamból vette ki a szót! – rikkantott a vén Ülkei,

mert neki is ott úszott a „Bank”-ban kétezör lej megta-
karított pénze. – Úgy kéne, úgy; de ez a mű papunk! ...
A Jóisten legyintett, mert ő sem volt teljesen megelé-
gedve szolgálójának „működésé”-vel. Nagyon ásitott
mintha álmos volna és búcsúzott.

-Ejnye, elmegyek s egy szikrát ledőlök! ... Az idő is
eltőtt! ... Te csak ügyelgess jól, Nőric! ...

A vén bakter haptákba vágta magát s elindult aggodal-
masan Felszeg felé. A kutyák Felszegen erősen fog-
tak... Ott valami baj van. Csak idejébe odaérjen. Botja
nagyokat koppant a fehér úton.

Így ment ez éjszakáról éjszakára. Hiába csapták el, to-
vább őrizte a falut ingyen, fizetés nélkül. Nappal aludt
békésen, boldogan, éjjel örködött. Minden este felöltö-
zött bakter-gúnyjába és étlen-szomjan járta az
uccákat. A hatóságok megértették, a csendörök nem
bántották. A vén Ülkei nem is igen törődött senkivel,
és semmivel. Ha valakinek eszébe jutott és megkínálta
egy szivar dohánnyal, úgy megrázkódott, mintha mély
álomból ijesztgették volna fel. Azt tartották róla, hogy
megzavarodott, mert elvették a kenyerét. Ő azonban
nem állott szóba senkivel, csak ment a maga útján. Né-
hányan meglesték, és ezek mondják, hogy minden éj-
szaka a templom előtt álló nagy jegenyefa alá húzódik
és ott különös szavakat mormolva virrasztva át az éj-
szakát.

Tegnap reggel aztán meg is kapták holtan, a jegenyefa
törzséhez dőlve. El se zuhant, csak meg volt mereved-
ve a teste, s a feje lebillenve, mintha aludnék. Senki
sem tudja, hogy miket beszélhetett azon az éjszakán a
Jóistennel...

Jobb is, hogy magához szólította Szentfelsége...

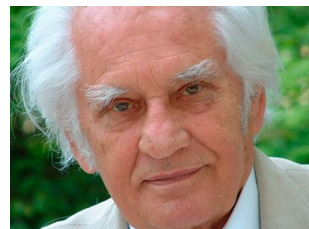
*Köszönöm Uram, hogy szabad
vagyok.
Szabad embernek teremtetél
engem,
És Isten gyermekeinek szabad-
ságára
Rendeltél engem.*

*Most újjá teremtesz engem,
szabad emberré.
Nem vagyok az többé, aki vol-
tam.
Nem vagyok az többé, akinek
tudtam magam,
Hanem akit belőlem alkottál.
Nem követelsz semmi teljesít-
ményt.
Kudarcaim miatt nem ítélsz el.
A Tiéd vagyok.*

*Fogoly voltam és szabad va-
gyok.*

*A Te nevedre kereszteltek.
Gyermekek vagyok, és az is
maradok
Teremtő lelked által
Újjá teremtve.
Nem kérdezem többé,
Megérdemlem –e, hogy éljek,
Hiszen általad élek.
Köszönöm neked Uram,
Most és mindörökké.*

(Jörg Zink)

Első hittantáborom

Debütáltam idén az Atya-féle hittantáborban. Igazából tudnom kellett volna előre, hogy Atyával menni kirándulásra kalandtúra, váratlan fordulatokkal – hiszen volt már részem néhány tűzmadaras és zöldsárkányos útban –, mégis a személyiséget még 44 év után is meghatározó naivitásommal vártam az egy hetet. (Pedig a fiútáborba el sem mentem...)

Nyitásképpen – autóval kísérttem a Zöldsárkányt – az M0-son kiderült, hogy vissza kellene fordulnom a Cserkészlányért (Zsófi), mert elfelejtődött (hiába, sok bába között elveszik a gyerek). Miután újraélesztettem magam a sokkból, már örömmel fogadtam a B verziót: csak megvárom Orsival az autópályás pihenőben. (Alig vezettem még önállóan autópályákon, ez az életszakaszom épp most kezdődött még csak el, se GPS-m nincs, úgyhogy nem szívesen autókázok ide-oda ismeretlen helyeken, térkép nélkül.) Másfél órát vártunk a Cserkészlányra – minden tisztelem anyukának, aki elhozta idáig, én, hasonló helyzetben, hazavittem volna a gyermeket. De örülök, hogy ez egy ilyen anyuka volt: a Cserkészlány igen jó táborozó volt, jó játékos, megszerettem.

Miskolc előterében kicsit „kolbásztunk”, mire a jó útra rátaláltunk, de a telefonos segítség (akkor!) mindent megoldott. A hegyi utak látványa, bár én elsősorban vezettem, minden kellemetlen meglepetést feledtetett. Pláne, amikor megláttam messziről a füzéri várat. Ha nincs két utasom, le is állok az út szélén, és már akkor készítek vagy tíz képet a várról.

Gabi és Orsi idegein a lányok táncoltak, mire a szobákat sikerült elfoglalniuk. Nekem királyi hely jutott: Annuskával, Icával és Marikával – szerintem – négyzetméterre a legnagyobb teret foglalhattuk el, de az maradjon a mi titkunk, hogy konkrétan hol. Szerettem velük lenni egész héten, minden este feltöltődtem derűs életsemléleteiktől.

Jó értelemben véve nem volt egy nyugodt percünk – kivéve a sárospataki termálmedencében való tartózkodás idejét. Nem hinném, hogy egyetlen leány is unatkozott volna akár csak egy fél pillanatra is – pedig nem nyomkodhatták kütyüjeiket. Bár ezt néhányan „15 éves nyomaik” tiprásaként élték meg, azért úgy gondolom, felnőttként erre a hétre mindig emlékezni fognak, és jó szívvel. Talán a jó példát majd átültetik saját gyermekeik nevelésébe.

Jómagam minden reggelt a füzéri vár és a környező hegyek bámulásával kezdtem, igyekeztem örökre magamba szívni a látványt, akár a fény tükröződött a váron, a hegyvonulatokon, akár felhő szállt le a tájra úgy, hogy az ember szinte azt hitte, meg tudja markolni a pamacsokat, fátylakat. Tudnék ott élni, csak ne kelljen onnan munkába vagy iskolába járni minden nap.

Megmásztunk két hegyet: így derült ki, hogy nem jó a kondim. Az alapokat viszont, amit Atya lerakott, nem akarom hagyni semmibe veszni (a tábor után visszamentem a családommal az Északi-középhegységbe, és mind fizikailag, mind lelkiileg és szellemileg hasznos előkészü-

letnek bizonyult ez a tábor), megerősödtem abban, hogy hátra lévő életemben hegyeket, várakat, erdőket fogok felkeresni, és viszem a gyerekeimet is, amíg jönnek velem.

A látvány, az élmény mellett az együttlétnek, a kapcsolatépítésnek, a másik embertől való tanulásnak örültem még. Jó volt közelebb kerülni, bepillantást nyerni életükbe, akár gyermek, akár felnőtt táborozóról volt is szó. Hála érte! Csodaként éltem meg, hogy mellém csapódott Petra, ugyanis pont az ő nevét húztam ki: feladatunk kaptuk, hogy felebaráti szeretettel, figyelemmel vegyük körül a hét folyamán a nekünk rendelt társat, az utolsó napon saját készítésű ajándékot is adtunk neki, így fedve fel kilétünket. És nekem nem kellett a társaságát keresnem, hozzászompolyognom, mert egyszerűen ő jött oda hozzám egyre többször, mintha tudta volna, hogy én húztam. Nagy élmény volt. (És pont Petra nővérét, Flórát kaptam néhányszor ölbe, vittem Gabival röntgenre, mert megrándult a bokája.)

A váratlan fordulatok hazafelé sem kíméltek. Útközben alakult úgy, hogy időnként le kellett mennem az autópályáról egy-egy gyermekkel Siófoktól kezdve. De ez már meg sem kottyant, mert a felhőszakadás addigra már véget ért (rémálmaimban se jöjjön vissza a vízben, vízen vezetés!), ráadásul az M7-es ismerős út volt már számomra – igaz Bogláron kerültem egyet, mire visszataláltam a pályára. Atya repesztett, gondolom, az esti mise miatt – autóval sem sikerült utolérnem

Nagyatádig a Zöldsárkányt. 9 órát vezettünk hazafelé – gyakorlatilag pihenés nélkül. A lányoknak – a többi felnőtt kísérőnek – úgy láttam, meg sem kottyant, nekem igazi kihívás volt, próbatétel ez a hét. Nem kellenek kalandparkok! Válasszátok a táborozást, kirándulást Atyával! Izgalmasabb és tovább tart, mint végigmenni egy kalandparki pályán.

A hab a tortán az volt, amikor megérkezésünk másnapján Atya hívott egy újabb hétre, a fiútáborba. Azt hittem, rosszul hallok. (Nem volt tervezve nekem két tábor egymás után.) Kísérőként – bár én nem dolgoztam annyit, mint Atya, Barbi, Gabi és Orsi – kimerítő volt egy hét ilyen jellegű szolgálat. Ha a családi és munkahelyi kötelességeim engedték volna, azt hiszem, akkor sem vállalkoztam volna (pihenés nélkül) még egy hétre. Így a fiúkkal már nem mentem, de azt hallottam, már az indulás is izgalmasabb volt, mint a mienk, hát még a hazaérkezés!

És hogy megyek-e legközelebb? Azt hiszem, nem fogok tudni nemet mondani, és nem csak azért, mert Atya kéri, esetleg. Már csak az lenne nagyobb öröm, ha a saját két gyerekem is eljönne egyszer.

Fiumei Éva

Hitvallás

*hiszem Istenem, hogy teljesen más vagy,
mint ahogy elképzeljük;
nem lehet téged kép vagy alak formájában
megjeleníteni*

*hiszek benned, szent erő,
aki számunkra anya és apa vagy
bölcsségben és jóságban,
és hogy a szenvedés és szükség sem szakít el
tőled;
hiszem, hogy a földet és az eget
te szülted,
a mindenséget nap- és bolygó-
rendszerekkel,
és továbbra is életet adományozol,
még ha nem is érzékeljük;*

*hiszek a Názáreti Jézusban,
szereteted emberében,
aki belőled és benned élt és él,
fiadban és testvérünkben;
Mária, veled belső egységben,
szülte őt;
hozzád és hozzánk, emberekhez való szeretet-
ből
és hűségből meghalt a keresztfán;
eltemették,
és feltámasztottad a halottaiból
veled való örök életre;
hiszek a Szentlélekben,
a teremő szeretetben;
hiszem, hogy keresztény
egyházainkat
megújítod és megszenteled,
hogy nyitott szívünkre vársz,
hogy lakható maradjon a Föld;*

*hiszek mindazok közösségében,
akik sokféle név alatt keresnek téged;
hiszen te vagy az isteni teljesség,
aki üdvözít és összegyűjt bennünket;*

*hiszem hogy feltétel nélkül elfogadsz bennün-
ket
mint gyermekeket,
mint nőt vagy férfit,
akár feketét akár fehéret,
szegényt vagy gazdagot;
hiszem, hogy a bűnöket megbocsátod,
eltörlöd a midennapok vétkeiket;*

*hiszem, hogy a halál alagútja végén
életre és örömrre hívsz
mindörökre
Amen.*

(Christa Peikert-Flaspöhler)

Amiről a média hallgatott itthon:

A chilei bányászok tanúságtétele

A CBN News arról számolt be, hogy a chilei bányából kimentett bányászok többsége mély lelki életéről és az Istenben való töretlen hitről tett bizonyosságot. A riport azt is megjegyzi, hogy mindannyian egyetértettek abban, hogy a hitük tartotta őket épségben és biztonságban a 70 nap alatt, amíg a föld mélyében voltak.

A riport szerint minden egyes bányász egy olyan pólót viselve jött ki a mentőkapszulából, aminek az elején az állt, hogy „Köszönöm Uram”. A póló hátulján pedig ezek a szavak álltak: „Neki legyen dicsőség és tisztesség”, a 95. zsoltár 4. sorát idézve, ami azt írja: „Kezében vannak a föld, mélységei, és övéi a hegyek csúcsai”. A póló ujján pedig „Jézus” neve szerepelt.

Mario Sepúlveda, a második dolgozó, aki kilépett a kapszulából, ezt mondta: „Isten és az ördög harcolt felettem és Isten győzött. Mindvégig tudtam, hogy ki fognak hozni. Mindvégig hittem az itteni chilei szakemberekben és a Nagy teremőben.”

A negyedik felszínre lépő bányász, Carlos Mamani azonnal letérdelt, ahogy kijött a kapszulából, majd az égre mutatott, hálát adva Istennek, és ugyanígy tett Omar Reygadas, akinek egy Biblia is volt a kezében, a sisakjára pedig ez volt írva: „Isten él”.

Jézus a világosság-felirat egy sisakon

Egy másik riport megjegyzi, hogy a 19 éves Jimmy Sanches még a bányában rekedve írt egy levelet, amit felküldtek a felszínre, ezzel a szöveggel: „Valójában 34-en vagyunk, mert Isten soha nem hagyott el minket itt lent.”

Gracias, Señor!- felirat a nemzetiszín pólón, chilei zászló a kézben; hálára összekulcsolt kézzel a legidősebb kimentett bányász.

Hálával eltelt szívvel dicsérik mi is az Urat tetteiért és csodáiért, azért is, amit a chilei bányászokkal tett; dicsérik és dicsőítsük Őt, mert jó; hisz mi is a mélységekből kiáltunk Hozzá, akár a bányászok a messzi dél-amerikai országban!

Weöres Sándor:

A beszélő forrás

megszólal a kimondhatatlan
de nem mondhatja ki önmagát
cselekszik a kezetlen
de csak a te kezeddel
megindul a lábatlan
de csak a te lábaddal
eszmél az eszetlen
de csak a te eszeddel
virágba borul a virágtalan
de csak a te virággoddal

gyümölcsbe merül a gyümölcste-
len

de csak a te gyümölcsőddel
adakozik az adhatatlan
de csak a te adományoddal
irgalmaz az irgalmatlan
de csak a te irgalmaddal
imádkozik az imátlan
de csak a te imáddal
fényes lesz a fénytelen
de csak a te fényeddel
megszólal a kimondhatatlan
de csak a szívedben.

TEMLOM- BÚCSÚNK IDEI VENDÉGÉRŐL

Angelico 10 éves

(A cikk 2009-ben jelent
meg—a szerk.)

Szerző: Horváth István Sándor

A gyerekek és azok számára, akik évekként elmentek gyerekek, kedves ismerős az internet kis angyala, Angelico. A játékos kedvű angyalka az elmúlt évek során a világháló mellett feltűnt már hittankönyvekben, kifestőkben, matricákban, karácsonyi vagy éppen húsvéti képeslapokon, sőt, kiállításokon is. Abból az alkalomból kerestem fel dr. Stift Zoltán atyát, a Szombathelyi Egyházmegye papját, újságíró és rádiós szakembert, a kis angyal szülőatyját, hogy Angelico 10 éves lett.

Csákánydoroszló. Akár még rosszalkodó gyermekeket is lehetne rendre utasítani e szigorú hangzású névvel, pedig valójában egy barátságos kis falu Vas megye déli részén, Körmend közelében. Csákánydoroszló. A név hallatán rettenthetetlen természetű és tekintetű plébánost várunk, de valójában egy angyali tekintetű, gyermeki lelkű, fiatal pap látja el itt és a környező hat faluban a lelkipásztori feladatokat.

A megbeszéltnél kissé korábban érkeztem Csákánydoroszlóra, Zoltán atya még miséznek valamelyik szomszédos faluban. Türelmesen várok. Nem vagyok egyedül, hiszen a plébániaház előtt örangyalok kipihent csapata várja haza gazdáját szolgálatra készen. Miközben azon tűnődöm, vajon miért nincsenek Zoltán atyával, a távolban feltűnik a villámgyorsan közeledő, egy matchboxnál alig nagyobb, kis, piros autó. Mögötte kissé lemaradva kimerült örangyalok népes csapata próbálja tartani az iramot az Angelico-matricákkal és feliratokkal díszített járművel. Az autó szinte fékezés nélkül fordul be a plébánia udvarára. A kanyarvételi technikát és a pihent angyalsereg szorgoskodását

szemlélve azonnal megértem, hogy miért van szükség két csapatra. Zoltán mosolyogva köszöni meg a serénykedő angyalok szolgálatát, majd betessékel a plébániára.

Egy irodaként és dolgozószobaként egyaránt működő helyiségben ülünk le beszélgetni. A számítástechnikai és rádiós eszközök legértékesebb darabja az a digitális rajztábla, amelyen Angelico egészen különböző formákban születik meg újra és újra.

A komoly felszerelést látva azonnal komolyan kezdünk el beszélgetni a kis angyal születéséről, s arról a papi lelkesedésről, amelyből az ötletek hihetetlen gazdagsága származik.

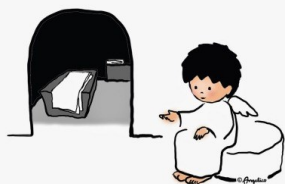
Stift Zoltán atya 1969-ben született Szombathelyen. A teológiát a győri és a budapesti szemináriumokban végezte, 1993-ban szentelték pappá. Első papi éveit római tanulmányokkal kezdte. Az Örök Városban szerzett doktorátust erkölcsoteológiából 1997-ben. Hazatérve, Szombathelyen végzett lelkipásztori munkát. Nem titkolja, hogy ezekben az években nem egyszer okozott számára nehézséget a gyermekek figyelmének felkeltése a hittanórákon. Miközben ő az órán a magáét mondta, a gyerekek is mondták a magukét. Hogyan lehetne őket figyelemre ösztönözni? És elkezdett rajzolni a táblára. A gyerekek pedig elhallgattak és figyelni kezdtek. Vajon mi fog megszületni az egyszerű vonalakból? A gyerekek egyre kíváncsiabbak lettek. A rajz kiálló pedagógiai eszköznek bizonyult. Ha jó feleletet adtak a hittanósok, újabb részlet került a táblára. Érdekes volt jónak lenni, s okosan felelni, különben nem készült volna el a kép az óra végére. A virágok, rénszarvasok és mindenféle más dolgok között mindig feltűnt egy kis, játékos angyalka. Így született meg az 1999-es esztendő őszén Angelico, aki most ünnepli 10-dik születésnapját.

A gyerekek hamar rájöttek, hogy ha valaki tud rajzolni az iskolai táblára, akkor az ő füzetükbe is. Órák után záporoztak a különféle kérések Zoltán atya felé, aki örömmel teljesítette őket. A most már 18-20 éves fiatalok boldogan mutatják a tíz évvel ezelőtt készült rajzokat Zoltán atyának, ha találkoznak vele.

A nagyszerű ötlet, hogy Angelicóval a világhálón bárki megismerkedhessen, egy nehézségből született, abból tudniillik, hogy Zoltán atya Budapestre került. De hogyan fog rajzolni angyalkákat egykori hittanósainak? A probléma megoldására elkészítette Angelico honlapját: www.angelico.hu. Kezdetben csak egykori tanítványai kértek e-mailben rajzokat tőle, amelyeket ő feltett a honlapra, de később egyre többen fedezték fel a weboldalt és a lehetőséget.

Az égi derűt sugárzó rajzok százait magam is mosolyogva nézgetem. Derűs, vidám képek ezek, amelyek azonban nem viccelődnek szent dolgokkal. Nem karikatúrák és nem tiszteletlen falfirkák. Egy, a gyermeki lelkületet magában hűség-gel megőrző pap grafikái, amelyek egészen komoly dolgokat tanítanak úgy, hogy azt még a gyermekek is megértsék. Zoltán atya vallja, hogy az Istentől kapott talentumokat kamatoztatni kell, ahogyan erről Jézus beszél az egyik evangéliumi példabeszédben. És ő sokféleképpen kamatoztatja is az Istentől kapott rajzolási képességét. Tisztában van vele, hogy a képek, legalábbis az igényesen elkészített képek sokszor többet mondanak bárkinek, mint a szavak. Ennek köszönhetően Angelico az evangelizáció szolgálatába állt.

Az internetes honlapot követően hamarosan megszületett az újabb ötlet: készülnön kifestőkönyv Angelicóról. Az első ilyen, gyermekeknek szánt színező az Isteni Gondviselés témáját dolgozta fel, s 2000-ben jelent meg. Ezt követték a teremő Istentől, Jónás prófétáról, Szent Márton püspökről és a tékozló fiúról szóló kiadványok.

E színező könyvecskék feladat elé állították a gyerekeket, miközben sok hasznos dolgot tanulhattak meg belőlük. A könyvecskék anyaga felkerült az internetre is, ahonnan a hitoktatók azóta is ingyenesen tölthetik le őket, hiszen a kiszínezendő rajzok kiváló segédeszköznek és illusztrációnak bizonyulnak a hittanórákon.

A következő lépés szinte magától adódott. Akkor már országosan ismert grafikusként felkérést kapott Fülöpné Erdő Máriától, hogy rajzokkal lássa el készülő hittankönyveit. A nem iskolai, hanem plébániai hitoktatásra szánt, 2006 és 2008 között megjelent Élő szó, Élő kövek és Élő kenyér című hittankönyvek és munkafüzetek számára több mint 150 színes, illetve fekete-fehér rajz készült Angelicóról. A könyvsorozat kedvéért a rajzoló pap neve kiegészült az angyal nevével. Így lett ő Stíft Zoltán Angelico atya.

A rajzolást a papi hivatáson belül sajátos hivatásának tekintő Zoltán atya megmutatja a csákánydoroszlói plébánia másik fontos helyiségét, a konyhát. E hely nem az étkezés szempontjából fontos számára, hanem azért, mert itt rendezte be műhelyét. Ecsetek, színes ceruzák és mindenféle rajzolásra alkalmas eszközök sorakoznak a polcokon. Előkerül egy kis fatábla, majd az atya bekapcsol egy különleges eszközt, amiről másutt sosem gondoltam, hogy ezzel is lehet rajzolni, de itt rögtön feltételezem. Miközben a forrasztópákához hasonló szerkezet 800 fokra hevül, egy őrangyal is készenlétbe áll, nehogy a művész megégesse magát munka közben. Megszokott mozdulatok égetik a fába Angelico alakját. Pár perc alatt elkészül a dedikált, személyes ajándék. Hát ilyen egyszerű az egész? – tűnődöm magamban látva maradt szájjal. Igen, akinek a jó Isten irányítja a kezét, annak ilyen egyszerű. Vagy inkább a pontosság érdekében így kellene fogalmaznom: aki engedi, hogy a jó Isten irányítsa a kezét, annak ilyen egyszerű.

Leleményességének köszönhetően Zoltán atya kifogyhatatlan az ötletekből, ha az evangélizációról van szó. Az ország több városában, így például Budapesten, Hódmezővásárhelyen, Szegeden és Vácott rajzkiállításokon ismerhette meg a nagyobb közönség az általa kitalált és megformált angyalfigurát. Emellett különféle művészekkel, keramikusokkal és ötvösökkel tartja a kapcsolatot, hogy Angelico mind több formában jelenhessen meg. A rajzoló plébános nagy álma, hogy egy általa készített rajzokkal illusztrált, képes gyermekbibliát adjon ki. Reméljük, hogy álma hamarosan beteljesedik sok gyermek és család öröme.

Csákánydoroszló. Jó lesz megjegyeznünk e falunak a nevét, ahonnan a mennyei örömhírről napról napra útnak indul egy tüneményes angyal. S ha valaki az ország nyugati felébe tévedvén betér a csákánydoroszlói plébániára, biztonnyal számíthat rá, hogy egy ajándékba kapott, névre szóló angyallal indulhat tovább, aki emlékeztetni és segíteni fogja őt a Jézus által többször emlegetett gyermeki lelkület megőrzésében.

Angelico atya kiállítását szeptember 17-én de. 10 órakor nyitja meg a kolostor P. Kiss Szaléz termében Ormai István polgármester úr, majd a P. Hajnal Zénó teremben találkozik az Atya hittanosaikkal.

P. Zsoldos Imre

Isten, fölfoghatatlan valóság

*Ami szépet láttam, tükör volt.
Téged láttalak benne.
Ami jót élveztem, tenger volt.
Elmerültem benne.
Ami nemeset észleltem
az örök Jóság tenmagad
tündöklött benne.
Ami kellemeset éreztem
Te voltál benne.
Ami maradandót alkottam
Téged formáztalak
Új alakká benne.
Ami igazat hallottam
Téged kerestelek benne.
Ami hasznosat tanultam
Téged ismertelek fel benne.
Ami szépet, jót, igazat tanítottam
Téged dicsértelek benne.
Ami keveset megvalósítottam
álmaimból,
Elképzeléseimből, hivatásomból
Téged az örök ideált, a végtelen
mást
mintáztam meg benne.
Amire ráhibáztam, amit elmulasztottam
Téged hagytalak ki belőle.
Aminek nem örültem, ami miatt
panaszkodtam,
keseregtem, méltatlankodtam
Téged bántottalak meg vele.
Te aki ott vagy mindennek
az alján, szívében, színében,
ízében, gyökerében, vajúdásában,
gyötrelmében, gyöngyöző gyönyörében,
színtelen vagy színes mezében,
mézében, méhében, létében,
add, hogy mindig Téged keresselek,
kutassalak, utánad kiáltsak
mindenhol, minden tettemben.*

Taipei, 1988. április 4.

Tanúságtétel

Mi voltunk az egyetlen család az étteremben. Eriket be-
raktam egy etetőszékbe, és megjegyeztem magamnak,
milyen csendben eszik minden vendég. Néhányan hal-
kan beszélgettek.

Erik hirtelen örömteli kiáltást hallatott...

„Szia!” – mondta, miközben pufók kezeivel a szék tálcá-
ját püfölte. Szemei az izgatottságtól kikerekedve, száján
azzal az imádnivaló fogatlan mosollyal, hevesen intege-
tett.

Próbáltam megtalálni hir-
telen örömeinek forrását.
Sikerült. Egy koszos, sza-
kadt kabátot viselő öreg-
ember volt. Nadrágja gyű-
rötten lógott rajta, cipzárja
félíg lecsúszva, egyik ci-
pőjéből kikandikáltak a
lábujjai, erekek telerajzolt
orra, olyan volt, mint egy
térkép.

Túl messze voltunk ah-
hoz, hogy szagokat érez-
zünk, de biztos voltam benne, hogy bűdös. Ő is intege-
tett.

„Szia, kicsi baba! Szia, nagyfiú! Kukucs!” – mondta
Eriknek. Összenéztünk a férjemmel. „Most mit csinál-
junk?”

Meghozták az ebédünket. A férfi szakadatlanul kiabált a
túloldalról.

„Ismered ezt a játékot? Kukucs! Nézd csak! Ismeri!”

Senki sem gondolta, hogy a férfi aranyos, és egyértelmű
volt, hogy részeg. A férjemmel majd elsüllyedtünk szé-
gyenünkben. Csendben ettünk, de nem úgy Erik, aki
egész repertoárján végigment, az öreg pedig mindent
utánacsínált.

Végre befejeztük az evést, és a kijárat felé vettük az
irányt. A férjem elment fizetni azzal, hogy a kocsinál
találkozunk. Az öregember pont köztem és a kijárat kö-
zött ült. „Uram, segíts, hogy kijussak innen anélkül,
hogy megszólítana minket!” – imádkoztam magamban.
Ahogy közeledtünk, próbáltam úgy fordulni, hogy ne
érezzük a lehetétét, de miközben elfordultam, Erik kite-
kergette magát, és az ismert „vegyl fel” babapozícióba
helyezkedett.

Mielőtt bármit tehettem volna, Erik az öregember karjai-
ba vetette magát.

Hirtelen ott álltam, és néztem, ahogy egy nagyon bűdös
öregember a karjaiban tart egy boldog kisgyereket. Erik
teljes bizalommal és szeretettel a férfi kopott vállára haj-
totta a fejét. Az öregember becsukta a szemét, és láttam,
ahogy megindulnak a könnyek. Öreg, koszos, fájdalom-
tól és a kemény munkától kicserzett kezei igazi gyengéd-
séggel tartották a fiamat, miközben szeretettel a hátát
simogatta.

Nem láttam még ilyen mély és ugyanakkor ennyire röp-
ke szeretetet két emberi lény között.

Döbbsenten álltam. Az öreg
néhány másodpercig ölelte
Eriket majd rám nézett.

„Nagyon vigyázzon erre a
fiúra!” – mondta szilárd
meggyőződéssel.

Nagy nehezen kinyögtem,
hogy „megteszem”.

A férfi nem túl nagy haj-
landósággal, szomorúan
fejtette le magáról Eriket,

mintha valóban fájdalmat okozott volna neki a mozdulat.
Mefogtam a fiamat és az öregember ennyit mondott:
„Isten áldja asszonyom! Ez volt a karácsonyi ajándé-
kom.”

Egy elmakogott köszönet után futva tettem meg az utat
az autóig. A férjem nem értette miért sírok és miért szo-
rítom úgy a fiamat, miközben azt mondogatom, hogy
„Uram, Uram, kérlek, bocsáss meg!”

Tanúja voltam Krisztus szeretetének egy gyermek ártat-
lanságán keresztül, aki nem látott bűnt, és nem ítélt. Ez
egy kisgyereken keresztül, aki a másik lelkét látta, és
egy anyán keresztül, aki nem látott tovább az öltözéken.
Keresztényként vak voltam, miközben karjaimba tartot-
tam egy gyermeket, aki látott. Úgy éreztem, Isten azt
kérdi tőlem, „Hajlandó vagy megosztani a fiadat egy
pillanatra?” mikor Ő meg nekünk adta az Övét, örökre.
A rongyos öregember eszembe juttatta, hogy „olyanokká
kell lennünk, mint a kisgyermek”.

Forrás: Internet

Szent-Gály Kata:
KISBOLDOGASSZONY

Istennek szemében több vagy, mint a
vén föld,
ez a neked készült, színes, tarka böl-
cső.

Takaród az égbolt csillagozott kékje,

párnád az Istenség hármass ölelése,
szentírás igéi zsonganak köröttem,
ő-jövendölések imádkozott vágya,
s itt nyugszol fehéren, hallgató ajak-
kal,
pólyába takarva, hétköznapi rejtve,
kisdéd Szűzanyácska!

G y e r m e k o l d a l

Tábori statisztika:

Megtett kilométerek (2 tábor együtt): 2500 km

Meglátogatott helyek: Sárospatak, Sátoraljaújhely, Széphalom, Füzérradvány, Füzér, Királyrét-Rostalló, Füzér, Hollóháza, Kishuta, Pálháza

Táborozók lakóhelye: Budapest, Vác, Zalaegerszeg, Galambok, Zalakaros, Nagykanizsa, Pogányszentpéter, Nagybjom, Böhönye, Ötvöskőnyi, Babócsa, Somogyudvarhely, Berzence, Nagyatád, Kivadar

Résztvevők létszáma: leánytábor: 35, fiútábor: 45

A tábor költségvetése: 1.600.000 Ft

KERESD MEG A RÍMEKET!

Az Irgalmasság cselekedetei

Ha tányérodrol az éhezőnek is jut még egy,

ha korsód alján a szomjazónak egy kis víz még,

ha télen szegény didergőre teríted,

ha a fáradt utasnak az ágyad is,

ha a bűnös fogolyért mondasz egy jó,

ha beteg testvérednek hűsítéd,

ha egyedül maradtál, s már senki sincs,

akivel jól tettél az majd

eltemet

falat

homlokát

imát

köpenyed

maradt

megveted

veled

Mintha ólom-üveg lenne

Sokat böngészek más blogokon, általában külföldieken, hátha be-leakadok valami egyszerű, de mégis nagyszerű ötletbe. Az alap koncepció az, hogy fiúknak, lányoknak egyaránt izgalmas legyen, egy ovis is el tudja (kis segítséggel) készíteni, de egy nagyobb, 7-8. osztályos se tartsa dedősnek vagy "uncsinak".

A keresztet előrajzoltam sütőpapírra, amit selyempapír-mozaikkal fedtünk be. Ez után a fekete kartonból keretet vágtunk ki, ráragasztottuk a színes alapra, s a felesleges sütőpapírt körben lenyírtuk.

Ugye, milyen szép? Ha ablakra felragasztjuk, szépen átsüt rajta a nap, olyan, mint egy katedrális ablaka!

Egy kreatív anyuka

Forrás: Internet

/A Híd-tan honlapról/

Lánytábor Füzéren

Egyszer már én is megtapasztaltam egy ilyen tábor csodáit, ezért nagyon vártam az indulás napját. Az út Füzérre vidáman telt, így bármilyen hosszú is volt, gyorsan elszállt.

Amikor megérkeztünk, berendezkedtünk, Atya ismertette a szabályokat. Csapatokra osztottak minket, örültem a jó társaságnak. Az ismerkedő játékok nagyon mókásak voltak. A településen elrejtettek jeleket; térkép, kirakó, rejtvény és fotó segítségével meg kellett találnunk különböző pontokat. Nagyon jól szórakoztunk.

Mindenki egy naplót kapott, amit később kidíszítettünk, ebben lejegyeztük élményeinket.

Az estékhez hozzátartozott a vidámságon, játékon, dalokon túl, a tábortűz és az esti mese. Varázslatos hangulata volt.

Reggelente Barbara ébresztett minket, szép gitáros énekkel. Utána a naposok megerítettek és egy finom reggelit fogyasztottunk, amit a kedves konyhas néni készített.

Minden napra akadt bőven tennivaló, látnivaló. Strandoltunk Sárospatakon, dongóztunk, libegőztünk, kalandparkban hó fánkóztunk, kisvasutaztunk. Járunk Hollóházán a porcelángyárban és múzeumban; meghódítottuk a Kis-Milicet, ahonnan gyönyörű kilátás tárult elénk. A legszebbnek számomra Füzéren a vár bizonyult, amit a legjobban élveztem az pedig a tájfutás volt. Atya sokat bátorított minket.

Gyorsan teltek a napok. Nem hiányoztak a mindennapjainkból az imák sem, továbbá egy számomra nagyon kedves játék, a telefonos beszélgetés. Körbeültünk és egy képzeletbeli telefonnal felhívtuk egymást. Ez jó alkalom volt arra, hogy elmondjuk érzéseinket vagy megköszönjük egymás barátságát. Hullott pár könnycsepp, bevallom én is elérzékenyültem. A záró mise után saját készítésű barátságkarkötőket cseréltünk.

Mindenkinek csak ajánlani tudom a hittanos tábor. Kedvcsinálóként megnézhetitek a plébánia honlapján a videók menüpont alatti összeállítást. Ez a 6 nap felejthetetlen. Köszönöm Lóránt atyának, a hitoktatóknak, a konyhas néneknek, a társaimnak a szép élményeket, hálát adok érte a Jóistennek.

Szép Eliza 7.o. Árpád Iskola

Első stáció: Jézus megjelenik Mária Magdolnának

Newmann: "Föltámadása után negyven napig Jézus egyházával szemben olyan kezdett lenni, amilyen azóta mindig. Ezzel nyilván jelezni akarta, hogy milyen lesz a jelenléte mivélünk."

Istennek öröm, hogy megismer-teti magát velünk, nekünk ezek az Isten kinyilatkoztatásai mégis idegenszerűek, zavarba ejtenek. "Nem könnyű az Isten-nek, hogy nekünk megmutatkozzék." Mindig másnak gondoljuk, mint aki.

Azzal kezdte, hogy közöttünk élt, és minden lehető szeretetét beleadta imádságába, családjába, munkájába, szomszédaival való viszonyába. És mind-ezt harminc esztendeig, és mégse vette észre senki. Még előfutára sem.

"Van köztetek valaki, akit ti nem ismertek. Én magam sem ismer-tem."
(Jn 1,31-33)

Aztán prédikált, magyarázott, működött, csodákat művelt, prófétált – de még leghűségesebb követői, minden mű-vének tanúi, minden szavának hallgatói három év múlva még mindig nem tudták, hogy kicsoda.

"Oly régóta veletek vagyok, Fülöp, és nem ismersz engem?"

Sőt! Föltámad, megjelenik azoknak, akik őt legjobban szerették. És egyikük sem ismeri meg. Magdolna ker-tésznek nézi. Az emmauszi tanítványok szeme fogva volt, hogy nem ismerték fel. Az apostolok meg a csodás halfogás után láttak egy ideget a parton állni, és nem merték megkérdezni "ki vagy te?" – mert jól tudták, hogy az Úr az.

Isten szükségképpen mindig elrejtőző Isten. Legharsányabb kiáltása felénk: bizonyosfajta hallgatás. Ha nem mutatja magát, azt mondjuk: elrejtőzik. Ha pedig megmutatkozik, azzal vádoljuk, hogy elfátyolozza magát. Nem, igazán nem könnyű Istennek, hogy megismertes-se magát velünk.

Isten csak úgy Isten, ha minket meglep, zavarba hoz. Nagyobb Ő, mint a mi szívünk. Ha megfelelne várakozá-sunknak, elképzelésünknek, akkor nem volna Isten, csupán emberi elképzelés, emberi álom. Nincs Isten a mi szintün-kön, nincs Egyház a mi ízlésünk szerint.

Micsoda csalódás volt a meg-váltás! - Azt szerettük volna, hogy a bűn

kiirtásával történjék. És megalázódásban történt, a bűnök megbocsátásával. To-vábbra is vétkezünk, de mindig kész a megbocsátás. Isten nagynak mutatja ma-gát: mi pedig oly kicsinyek vagyunk!

Micsoda csalódás a föltámadás! Nem volt már olyan teste Jézusnak, amibe beleka-paszzkodhattak volna, amin megnyugod-hattak volna. Jelenlétének már csak jeleit adja, hitükre hivatkozik. Törékeny ugró-deszkák ezek a megjelenések, me-lyek egy más világ-ba "ugratják" be őket. (Éz a pascha, az átmenet innét, oda.)

Micsoda csalódás a menny-bemenetel! Azt hitték, hogy végre megszerezték Őt maguknak. Meg is kérdezték Tőle: mikor rendezkedünk be új állásunkba? Mikor állítod vissza Izrael országát? És erre Ő elment. Tátongó szakadék szélén hagyta őket örökös feszültségben a két part kö-zött. Az egyik a nekik megnyitott ég, a másik a rájuk bízott Föld.

Micsoda csalódás az Egyház! Túlságosan emberi, és túlságosan isteni. Túlságosan engedékeny, és túlságosan merev. Fölemelt zászló, hogy egyesítsen minden nemzetet Krisztus köré, ugyanak-kor akadály, mely elveszi a kedvét sokak-nak, hogy hozzá jöjjenek. Szükségképpe-ni kétértelműség. Mert nem emberi talál-mány, hanem az Isten egyháza. Ha kielé-gítene minket, akkor hamis volna, mert a miénk volna. Nincs Isten ezen a világon kereszt nélkül. Boldog az az ember, aki-nek az Egyházon keresztül menni annyit jelent, mint a kereszttúton végigmenni, aki számára kereszt az Egyház. Biztosan beletorkollik az Istenbe. Ha az Egyház titokzatos, csalódást okoz, rettenetesen fájdalmas – ez azért van, mert Isten dol-gozza. Akik azt várják, hogy az Egyház segítsen minket, hogy sikere legyen ott, ahol Isten sikertelen volt, Egyházat, mely egybefűzi az egész világot - azok az An-tikrisztust várják. Azért majd lelkesednek mindazok, akik nincsenek megelégedve az Istennel.

Akarjunk inkább szenvedni mindazokkal, akik benne szenvednek, akik miatta szenvednek. Imádkozunk mindazokért, akik nem szenvednek miat-ta: ezek a legnehezebb esetek. Imádkoz-zunk azokért, akik elmennek: vakok sze-gények, pedig azt hiszik, hogy világosan

látnak. Az Úr is sok kemény beszédet mondott, és nehezen elfogadható tette. "Ti is el akartok menni?" És ott marad-tak, és hittek addig a pillanatig, amikor elkezdtek megérteni.

Micsoda csalódás a megjelené-sek! A föltámadt Jézus nem csak hogy Istenhez nem hasonlított, de még saját magához sem! Az apostolok akkor kezd-ték Őt megtalálni, amikor elfogadták, hogy egészen másnak lássák mint ami-lyennek várták. Köztük volt, de ahhoz hogy megismerjék, kellett hogy olyan legyen, amilyenek hitték, amilyenek hisszük. Kellett, hogy megváltozzék, kellett, hogy hinni kezdjenek. Krisztust csak úgy kapták vissza, ha belementek abba, hogy meg tudja mutatni magát bár-milyen külsőben, bármilyen arccal. Negyven nap alatt lassanként megtanul-ták, hogy bármely pillanatban várják, bármilyen körülmények között, bárkiben. A föltámadt Krisztus hosszasan tanította őket arra, hogy szakadjanak el a testtől (caro: "a test nem ér semmit") és ragasz-kodjanak Testéhez (corpus), mely száma-talan tagból áll.

Az első stáció Mária Magdolnái és az ő megható kétségbeeséséé.

"Elvitték Uramat, és nem tu-dom, hová tették."

Lám, ez az első dolog, amit megértett a föltámadásból, (mint mi sze-retteink halálából): hogy soha többé nem érintheti a testét, nem foghatja meg, nem csókolhatja meg. Azt a testet, amely által ő megtért, megtisztult, bármennyire is szüksége volt rá, hogy lássa, hogy köny-nyeivel mégegyszer megmossa, illatsze-rekkel mégegyszer megkenje.

A föltámadás arra tanít minket, hogy azok teste, akiket megsiratunk való-di test lesz – de egészen más. Velük való közlekedésünk valódi lesz, de gyökeresen különbözik az emberi vonatkozásoktól. Jobban egyek leszünk velük, de kevésbé "akaszthatunk rájuk".

Folytatás a másik oldalon!

"Mária ott maradt a sírnál, kívül sírdogálva." (Jn 20,11)

Sír, egyedül van, egészen el van veszve. Istentől távol, az emberektől elhagyatva, szenvedésben: a mi hűséges kísérőnk társaságában. De mindez, ami előttünk olyan érthető helyzet, mindez egyszerre kérdéssé válik. A természetfölötti világ ezeket a múltba szorítja. Először az angyalok, aztán maga Jézus Krisztus:

"Asszony, miért sírsz? Kit keresel?"

Ezek, akik hozzá szólnak, mint-ha ki tudja miféle világból pottyantak volna ide. Hogy is lehet valakitől ebben a helyzetben azt kérdezni: Miért sírsz? Ebben a csodálkozásban szinte megmosolyognivaló ártatlanság van, egy új világnak frissessége. Az angyalok szorosan részt vettek Krisztus kínszenvedésében. Jézus még viseli szörnyű kínszenvedésének nyomát. És mégis, úgy látszik, csodálkoznak ezen, hogy lehet így megállni. "De nagyon nehézkes valaki." Ők teljesen a föltámadás ragyogó bizonyosságában élnek. És kedvesen hívogatják, csinálja meg velük együtt ezt a paschát, érje utol őket.

"Megfordult, és ott látta Jézust állni, de nem tudta, hogy Jézus az."

Jézus ott volt jelen Mária Magdolna szomorúságában. Jézus soha sincs messze, ha valaki szenved. Alig hogy az ember panasolja távollétét, máris ott van. Alig hogy sirja elhagyatottságát, máris vele van.

"Jézus mondta neki: Asszony, miért sírsz? Kit keresel? Ő azt gondolta, hogy valami kertész, így szólt: Uram, ha te vitted el Őt, mondd meg, hova tetted, hogy odamenjek és elvigyem."

Bámulatos! Látni Jézust, és mégsem megismerni! A látás, az érzékek ezentúl már nem használhatók, hogy megismerjük Jézust ebben az új állapotában, feltámadt testében. Beszél - és még mindig nem ismer rá. Mi az a fátyol közöttünk és közte? Vajon kikerülhetetlen törvény-e az, ha valahányszor megmutatkozik nekünk, nem tudjuk, hogy Jézus az? Ha még maga Mária Magdolna is képes volt nézni Őt - és mégsem meglátta? Hallani, és mégsem ráismerni - hogyan leszünk akkor mi világosan látók?

"Akkor Jézus így szólt: Mária!"

Hívta. Nevén szólította. Hallotta, amint az mondta ki a nevét, aki egyedül tudta így kimondani. Nem ismerte meg sem alakját, sem arcát, sem hangját. De ez a szó a szívéig hatolt! Ezt a szót már hallotta, egyszer már megérintette őt ennek a melege. Ez a szó egyszer már kitépte őt gyökerestől saját magából, bűnéből, akárcsak most a reménytelenségből. Valami hallatlan hatalommal érintette a szívét.

Most megismeri Jézust. Tudja, ez csak Ő lehet. Oda akarja magát vetni.

Megfogni Őt, térdét átkarolni, megbizonyosodni eltájtolt érzékeivel. De nemcsak szomorúságáról kell lemondania, hanem hajdani örömről is, arról a módról, ahogy eddig öneki jelen volt.

Ne érints engem, mert még nem mentem fel Atyámhoz."

(Ezt a szót vonatkozásba kell hozni az utolsó vacsora szavával: Még egy kis idő, és meglátok engem, mert az Atyához megyek.) Majd ha már tökéletesen megdicsőült, átszellemült, akkor lesz Jézus hozzáférhető, látható, érinthető az Oltáriszentságban. Mária megtalálta az Úr testét az áldozásban. A test nem ér semmit. Csak a Lélek teszi azt egészen kifejezővé és teljesen közölhetővé.

Az Úr ugyanakkor egy másik

áldozási, közösségi módra is megtanította Mária Magdolnát. Azt mondta neki: – Menj az emberekhez, fordulj testvéreimhez! – A többiekhez küldi őt. Lépj közösségbe a többiekkel! Eredj, vidd meg nekik az örömet, add meg nekik is azt, amit kaptál! Menj és találj meg engem olyan formában, amilyenben sohasem fogok hiányozni neked: testvéreim formájában, egynek a formájában a legkisebbek közül!

"És Mária Magdolna hírül vitte a tanítványoknak: Láttam az Urat, és ezt mondta nekem."

Érdemes ezen eltűnődnünk. A szemlélődők patrónájának Jézus ezt az egyetlen küldetést adja, vitathatatlanul ezt az egyetlenegyet parancsolja: Eredj, fordulj testvéreimhez!

Igaz, előbb megismertette magát vele nagy türelemmel, kedvesen, gyöngéden. Elveszettnek érezte magát, zaklatottnak, szerencsétlennek, minden-hova kész volt szaladozni, hogy keresse Őt, csak ott nem kereste, ahol igazán volt. "Mondd meg, hova tetted, hogy elvigyem."

"Mária!"

Mint Magdolnának, nekünk is meg kell tanulnunk Őt megismerni, nagy nyugalomban, hosszú elmélkedésekben, forró adorációkban. De amely pillanatban megismertük Őt, azt fogja nekünk mondani: menjünk, forduljunk testvéreinkhez. Bármennyire is jól érezzük magunkat Vele, bármennyire is szeretnénk csak Vele maradni.

Csak akkor indulhatunk biztonságosan, amikor már szeretnénk maradni.

És nem maradhatunk békében, csak ha elfogadjuk, hogy menjünk.

Csak akkor beszélhetünk biztonságosan, ha elfogadjuk, hogy hallgassunk, és nem hallgathatunk békében, csak ha elfogadjuk, hogy beszéljünk.

Nem sokat számít, hogy induláskor szemlélődésre vagy tevékenységre van-e hajlam. Számomra Isten jele, hogy oda vezetnek, ahova nem gondoltam menni: a tevékenynek az imára, a szemlélődőnek a testvérehez.

Akkor biztosan nem a magam akaratát tettem, hanem az Övét.

Nem a kiinduló ponton adja meg a természetfeletti értéket, hanem az érzékesi ponton, hogy fölismerjem az Urat minden formájában, akármilyenben is kínálja magát. Igéjében, szentségeiben, testvéreiben.

Figyeljük meg, hogy Mária Magdolna imája meghallgatást talált, mint minden imadás. De egészen másképp, mint ahogy ő gondolta:

"Elvitték Uramat, és nem tudom, hogy hova tették. Mondd meg, hova tetted, és én elmegyek és elviszem." "Menj testvéreimhez!"

Ő bennük van! Kerested Őt bensőséges, békés párbeszédben, megtalálod Őt ott, ahol ketten, hárman összegyűlnek az én nevemben. Azzal, hogy tanúságot teszel róla, megkapod Őt tőlük. Nekik adott ajándékokat visszazárad, új kegyelemben, és megtalálod őt mindegyikükben, mert Ő bennük várt rád, várt téged. Mint Szűz Mária, te is mondd majd a magad Magnificatját, de nem az angyali üdvözet után, hanem csak Erzsébetet meglátogatva.

Jézus minden megjelenése megannyi fölkinált áldozat volt azoknak, akiket Ő meghívott. Az Isten átvonulása (Pascha) életünkön minket is mozgásba hoz. Ha hozzá csatlakozunk, ez azzal jár, hogy átmegyünk az Ő országába azzal, hogy az Ő örömet választjuk a magunk fáradt vacakolása helyett.

- folytatjuk -

A normalitás ketrece

A tudománynak nincs hiteles válasza az ökológiai válság megoldására. A külső sivatagok azért terjednek el, mert belül is sivatag van – hangzott el egy konferencián. Tizenkét nem közül választhatunk a legnagyobb közösségi oldalon, az egyházon belül apró-cseprő ügyeken is marakodunk, mindeközben pusztul a Föld. Hogyan válthatunk irányt? Steinbach József református püspökkel beszélgettünk. (Fekete Zsuzsa írása)

A Közös gondolkodás a jövőnkéről – Konferencia az ember és környezete egységéről című felekezeti tanácskozáson két napon keresztül arról beszéltek szakemberek, hogy pusztul a bolygónk és helyrehozhatatlan sebeket ejtettünk a Földön. Steinbach József dunántúli református püspökkel a megoldás lehetőségeit vizsgáltuk a teológus szemszögéből.

Az ember Isten képviselője a világban. Milyen képviselők vagyunk? Milyen osztályzatot adna nekünk?

Pontosan erről szolt ez a konferencia. Szeretnénk felrázni minket, hiszen visszaélünk azzal, amit Istentől kaptunk: a teremtett világgal, benne az élet ajándékával. Nem illúzió, hogy élhetnénk szépen és békében egymással. Az életöröm biblikus gondolat. Rossz gazdái vagyunk a világnak, nem folyik istentisztelet az életünkben. Ez ugyanis tágabb értelemben azt jelentené, hogy megbecsüljük, amit kaptunk. Mondok egy példát: az egyik barátom expedícióra vett részt, és azt mesélte, hogy Gambia és Marokkó között van egy kietlen, hat kilométeres szakasz, ahol sem víz, sem olaj, sem arany, sem más érték nincs, de mivel a terület sorsáról nem tudtak megállapodni a felek, az egészet aláaknásították. Ha éppen nincs homokvihár, akkor két nyomvonalon tudnak ugyan közlekedni, de jobbról és balról kiégett autóröncsök jelzik az emberi bűnt. Min vitatkozunk? Miért kell mindig több?

Mi kell a változáshoz? Hogy ne menjünk Gambiáig, az előadásában arról is szolt, hogy református gyülekezetekben tapasztalja, mennyire képtelenek vagyunk elengedni a magunk igazát, és kicsiny dolgokon is marakodunk.

Valóban ez az egyik legnagyobb keserűségem. Egyházvezetőként az tapasztalom, hogy néha egészen apró-cseprő ügyekben sincs megegyezés, pedig csak arra lenne szükség, hogy valaki hátráljék egyet a közös ügy érdekében. Időnként addig fajul a dolog, hogy a fefejú egyháztagok kimondják, inkább vesszen minden, ha nem érvényesülhet az ő akaratuk. Ha mi az egyházon belül így viselkedünk, mit várunk azoktól, akik nem örökkévaló értékrendszer mentén gondolkodnak? Ritkán tapasztalok az egyházon belül is élő hitből fakadó életszentséget, vagyis azt, hogy valaki tud szolgálni, alulmaradni, halát adni, Isten dicsőségére élni és dolgozni, saját keretein belül mozogni.

Ezen a konferencián a fenntartható fejlődésről és környezetünk megővéséről volt szó, mégis mindig oda jutunk vissza, hogy mi az, amit mi emberek tönkretettünk, elrontottunk, mit okozott a romlottságunk.

Éppen ez igazolja a teológiai tételt, amiről a Biblia ír. Ezt bűnnek nevezzük, csak a mai

ember nem érti ezt a szót. Nevezzük más-ként: hasadtságnak, szétesettségnek, romlottságnak, a lényeg mégis az, hogy elszakadtunk az eredettől, az élő Istentől. Ma már a normalitás kerül ketrecbe. Pedig a normát nem mi határozzuk meg, hanem Isten. Ha akadnak is erről szoltó normális párbeszédnek, hivatalosan nem merjük vállalni. Pedig alapértékek esnek szét, elég ha a családra vagy a némi szerepekre gondolunk. Ma már a Facebookon 12 nem közül választhatunk. Van például olyan opció, hogy valaki transzleszbikus. Az lenne a helyes, ha elfogadnánk Isten mindentudását, amit az Igében kijelentett nekünk, és ehhez igazodva próbálnánk élni.

Ezen a konferencián hallottam egy kifejezést, amit most kiragadok a szövegkörnyezetéből: ökológiai megtérés. Létezik ilyen?

Megtérés létezik. Irányváltás. A sivatagban halad a karaván, de egyszer csak rádöbbenek, hogy rossz irányba mennek, és megfordulnak. Héberül ez a sub, vagyis megtérés, határozott irányváltás, ami az ember egész életének és értelmének a megváltozása is. Ez nem érzelmi tényező. Sokan „érzelmileg térnek meg”, azért esnek vissza. A valódi megtérés az, amikor az egész életet megváltoztatja Isten. Megtérni egyszer kell, és azután járni a megszentelődés útját. Isten vezetését követve egyre tisztább lesz minden a házasságban, a családban, a nevelésben, a teremtett világhoz való viszonyban, ez utóbbi lehet az ön által említett ökológiai megtérés. Megteszek minden tőlem telhetőt a környezetemért. Almádiban előfordult, hogy megkérdezték: miért gyűjtsek szelektíven a hulladékot, mikor azt látják, hogy a kukásautó egybeborítja, amit ők szétválogattak. Ez nem az én felelősségem. Akkor is el kell kezdeni övni a teremtett világot, ha most még nem látjuk az eredményét.

Fontos, hogy realiztikus szemlélettel nézzük az életet. Mi az, amit látunk? Hiszen, ahogyan ön fogalmazott, egymást és a dolgokat is birtokolni akarjuk.

Kisebb és nagyobb közösségekben egyaránt tapasztalom, hogy mindenki önmagát szeretné megvalósítani, és birtokolni akarja a másikat. Talán a legegyszerűbb példája ennek a házasság: azért kell a társam, hogy én boldog legyek. Ezt sokszor a jegyesoktatáson is kimondják a fiatalok, pedig pont az a lényeg, hogy valaki meg tudja-e tagadni önmagát. Az legyen a cél, hogy a másikat boldoggá tegyem. De sokszor az egyház is az önmegvalósítás terepévé válik.

Hogy érti ezt?

Nagyon szeretem az egyházamat, ezért fogalmazok meg érte kritikát. Ismerek komoly hívó embereket, ami nem azt jelenti, hogy ők tökéletesek, de minden nyomorúságuk ellenére látszik az életükön Krisztus követése.

Nagyon sok problémát látok, amelyek bántanak, de ez nem ennek az interjúnak a témája.

Milyen közös vállalásaink lehetnek, hogy jobb irányba forduljanak a dolgok?

A nevelés kérdését nagyon fontosnak tartom, pedig ez elsilányult az oktatás mellett. El kellene sajátítanunk az alapvető együttélési szabályokat, látásmódot kapni, rácsodálkozni a világra, önmagunkra. Kérdéseket kell feltenni. Az érzelmi intelligencia fejlesztése gyakorlatilag teljesen kikopik a közoktatásból. Haldoklik a bölcsészettudomány, pedig ez óriási probléma, mert ugyan nagyon fontos a természettudomány, a közgazdaság, az informatika, de hol adódik alkalom, amikor az ember rácsodálkozhat egy versre? Nem a verselemzést kell megtanítani, hanem előhozni az erre való affinitást. Tisztelem az okos és a tehetséges embereket, sokan közülük zseniálisak a maguk területén, de ez nekem kevés! Ha valaki nem korrekt és megbízható, nem társul a feladatköréhez elhívás, akkor nem érdekel az okossága és tehetsége. Ebben a kérdésben nagyon fontos szerepe van az egyháznak.

Az élet számos színterét kellene átalakítani. Hogyan jelenhet meg mindenütt a moralitás?

A moralitás is a megtérés következménye, önmagában morálról nem beszélhetünk. Nem is szeretem, ha az egyház moralistaként lép fel, és elmondja, hogy ezt nem szabad, azt nem szabad. A megtérés az, ami látszik az életünkön. Külön előadást lehetne arról tartani, hogy megjelenhet-e a moralitás a nevelésen túl a gazdaságban, a politikában, a kommunikációban, vagy akár az egyházban a szentség, mert ugyanarról van szó: a megtérés látható valóságáról.

Megfogalmazhatók-e mindenki számára érvényes alapértékek származástól, vallástól, nemtől függetlenül?

A saját kultúrámban és hitemben tudom megfogalmazni, ez pedig a tízparancsolat. Immanuel Kant német filozófus „A gyakorlati ész kritikája” című művében megfordította a tízparancsolatot és úgy bizonyította, hogy az abban foglaltak egyetemes értékek. Vagyis: akarhatod-e, hogy mindenki lopjon, hogy mindenki öljön, hogy mindenki kívánja a másét. Egy társadalmat az alapértékeket illetően az minősít, hogyan bánt a nőekkel és a gyerekekkel. Ez Nyugaton kevésbé probléma, azonban vannak más kultúrák, ahol másként gondolkodnak erről. Ha nincsenek közös alapértékek, akkor véleményem szerint lehetetlen a különböző kultúrák együttélése.

Teréz anya azt mondta, azzal tehetjük a legtöbbet a világbékeért, ha mindenki hazamegy és szereti a családját.

Fontos gondolat, mert arra mutat rá, hogy amíg a saját életemben nem abszolváltam a szeretetet látható módon, addig nem vagyok hiteles kifelé. Aki nem tudja saját háza népét igazgatni, hogyan tudná Krisztus egyházát? Először azokat kell szeretni, akik velem élnek, majd lépni mások felé.

Gyertek közelebb

A lelkész egy fiatallembert szólított, hogy bizonyosat tegyen. Valamikor annak a gyülekezetnek a tagja volt. Elmondta, hogy hívók a szülei, sőt, az édesapja lelkészként szolgált. Erdélyből jött át, s rögtön gyülekezetet keresett, mert ezt nagyon fontosnak érezte. Aztán valahogy, lassacskán elmaradt a gyülekezetből. S talán azért, mert egyedül élt itt - a családjával -, rossz társaságba került. Két-három éven belül belekeveredett egy betöréses lopásba, amiért börtönbüntetést kapott. Isten kegyelme az mégis, hogy ott visszatért oda, ahonnan letért. Az egész bizonyoságtétel egy nagy felkiáltó jel: Kapaszkodj Jézusba minden erőddel!

Mindig vannak olyanok a gyülekezetekben, akik az ajtóhoz a lehető legközelebb ülnek le. Így feltűnés nélkül lehet érkezni és távozni. Mert ők jönnek a legkésőbb, és ők mennek el legelőször. Csendes szemlélődők. Egy kicsit csodálkoznak, amikor valaki túlságosan érzelmi módon él át valamit. Mondjuk valaki sír egy ének közben, ami a szívéhez szólt. Vagy fáj valakinek az, hogy visszautasítják a bizonyoságtételét. Nekik nincs ilyen kudarc élményük, mert nem is beszélnek Jézusról senkinek. Persze azt sokan tudják róluk, hogy keresztények. Aztán a lelkész már csak néhány mondatot fűzött hozzá az elhangzottakhoz. Azt mondta: Ne üljetek a szélére. Gyertek közelebb! Akarjátok első lenni. Gyertek közelebb! Ez a mondat visszhangzik, azóta is a fejemben. Közelebb, mert a széléről nagyon könnyű elsodródni...

„Nem is emlékszem már, hogy mi volt előbb. Az, hogy nem jöttem már olyan rendszeresen, mint régen, vagy az, hogy tényleg úgy éreztem, hogy nem kapok túl sokat abból, ami elhangzik, s a végén szinte senki sem jön már oda hozzám, hogy beszéljünk. Mindenesetre, így van! Már nem érzem, hogy szükségem lenne a testvéreimre. Megvannak mindenkinek a maga problémái. Az pedig, hogy talán másoknak lenne szükségük rám, fel sem merült.”

Gyertek közelebb! Akkor is, ha közel vagy. Ha már teszel valamit, ha már van valamilyen feladatod a gyülekezetben. Valaki meg semmit sem csinál! Akkor is gyere, még közelebb! Kérdezd meg: nem lehetnék többet? Jó közel lenni. Érzed, hogy szeretnek, hogy hiányzol valakinek, ha nem mérsz. Mert szüksége van a társaságodra, arra, hogy együtt imádkozz vele. A testvéred, pedig nem is ugyanazok a születek.

Forrás: Internet

Vízen járás

Körösvölgyi Zoltán

A vízen járás vágya mindig is velünk volt, minden bizonnyal éppen annyira és éppen olyan régen, mint a repülésé. Bár a sporttudósok szerint az emberi szervezet a vízben mozog a legotthonosabban, ott képes kihozni magából teljesítőképessége maximumát, komoly hiányában, véges tüdőkapacitással és felhajtóerővel szükségünk van segítségre — legyen az a hit, mint Péteré, vagy éppen valami földi megoldás. Még pár napig az utóbbit kipróbálhatjuk Itáliában.

Az Iseói-tó Olaszország egyik legszebb tava. Kissé nyugatra helyezkedik el a nagyobb és ismertebb Gardától, közvetlenül Brescia és Bergamo között, a Dolomitok déli bércei ölelésében elnyújtózva, a tavon egy szépséges nagyobb szigettel, a Monte Isolával, és egy kisebbel, a San Paollal.

Ha valaki a tóparti települések közül a szigethez legközelebb eső Sulzanóban azt mondja, „ugorjunk át a szigetre, még akkor is, ha éppen elment az utolsó menetrend szerinti hajó, sőt, ha már elindultunk, kerüljük meg az apró San Paolo szigetet is”, valószínűleg azt gondolnák róla, kissé túl sok Aperol-fröccsöt hajtott fel.

Pedig idén június 18. és július 3. között ezt bárki megteheti — köszönhetően Christo és Jeanne-Claude *Úszó móló* (*The Floating Piers*) című műalkotásának.

Az 1935-ben ugyanazon a napon, de a világ két eltérő pontján, Bulgáriában és Marokkóban született művészpár több évtizede készít nagyméretű, látványos, szabadtéri és időszaki, azaz mulandó, csak a tervei- ben és dokumentációjában fennmaradó műalkotásokat. Bár Jeanne-Claude 2009-ben elhunyt, Christo továbbra is kettőjük nevével jegyzi a kritikusok által *land art* és *environmental* mellett *új realizmusként* is címkézett alkotásokat.

Munkáikat gondosan előkészítik, és nem aprózzák el: építettek már négyszáz méteres textilfüggönyt egy kolorádói völgyben, negyven kilométer

ter hosszú textilkeringést Kaliforniában, becsomagolták a párizsi Pont Neuf-öt, a berlini Reichstagot, állítottak három ezer kék és sárga napernyőt egyszerre Japánban és Kaliforniában, hétezer-ötszáz textilkaput a New York-i Central Parkban.

Fontosnak tartják leszögezni, hogy munkájukkal nem akarnak semmilyen üzenetet közvetíteni, pusztán esztétikai élményt nyújtani, lehetőséget adni a nézőknek új szemszögből tekinteni környezetükre, a megszokott helyett friss látvány segítségével. Christo megjegyzi, véleménye szerint sokkal nagyobb művészi bátorság kell olyan alkotást készíteni, amiről tudja az alkotó, hogy mulandó.

A mostani projektjük is ilyen: két-százhuszszor műanyag kubus össze- fűzve, az egészet százezer négyzetméter sárga textillal borítva készítették tizenhat méter széles és három kilométer hosszú sétányt, amelyen bárki átkelhet Sulzanóból Peschiera Maraglióba, onnét pedig tovább a San Paolo szigethez. A sétány további két és fél kilométer hosszan folytatódik a két település utcáin.

A látvány fantasztikus: a vörössárga textil-pontonhíd a tó kék vizén a környező hegyek és a színes tóparti városkák mellett önmagában is lélegzetelállító, de amikor mindezt a vízen korzózó látogatók töltik meg, az még zavarba ejtőbb.

Az első napon ugyanis ötvenötezen, a projekt teljes ideje alatt várhatóan mintegy félmillióan zárandokoltak el a helyszínre, hogy személyesen győződjenek meg arról, milyen érzés az átlagosan százhuszonnégy méter mély víz felszínén sétálni.

Már csak a hitből vízen járást kellene elsajátítanunk.

(Internet)

A szerzetes és a békák

Egy éjszaka béka brekegése zavarta meg a kolostor kertjében imádkozó szerzetest. Megpróbált nem a brekegésre figyelni - mindhiába.

Elfutotta a méreg, és rákiáltott a békára:

- Csönd! Imádkozom!

A szerzetes kérése - mivel szent ember volt - meghallgatásra talált az égben. Minden teremtmény nyomban elnémulva adta meg neki az imához szükséges csendet. De ekkor egy hang zavarta meg a barát imáját. Belülről jött, a lelke mélyéről:

- És ha Isten ugyanolyan szépnek találja a béka brekegését, mint a te zsoldáros imádat?!...

- Mi tetszhet már az Úrnak egy béka brekegésében? – válaszolta a szerzetes kelletlenül.

De a hang nem csitult el:

- Akkor miért teremtette az Isten a békát ilyen hanggal?

A barát elhatározta, utánajár a kérdésnek. Odszólt a békának:

- Brekegj!

A béka teljesítette a parancsot, hamarosan a környék összes békája csatlakozott hozzá, koncertjük betöltötte az éjszakát.

A szerzetes hallgatta, hallgatta a késő békazenét, egyre szebbnek találta, harmonikusan illett a holdfényes éjszakához.

Amikor felállt, hogy cellájába menjen, újra hallani vélte a hangot a lelke mélyéből:

- Régen nem voltunk már ilyen meghitten együtt... - súgta fülébe a Teremtő...

"Ezért nincs mentséged, te ítélkező ember, mert amikor más felett ítélkezel, magadat ítéled el, hiszen magad is ugyanazt cselekszed, miközben ítélkezel!"

Pál levele a rómaiakhoz 2,1

Olvass tovább: <http://www.bibliai-kincsestar.hu/news/a-szerzetes-es-a->

A kivándorlás gondolatával foglalkozik Kohn. Elmegy a rabbihoz tanácsot kérni.

-Elmondom neked az öreg Weisz esetét - szól a bölcs rabbi. -

Tüdőcsúcshurutja volt, az orvosok a hegyekbe küldték gyógyulni. A csúcshurutból kigyógyult, de a hideg levegőtől isiázt kapott. Az orvosok meleg klímát ajánlottak. Weisz elment Szicíliába, de az ottani kosztól súlyos májbetegséget szerzett. Annak a kúrálására az orvosok Karlsbadba küldték, de a sok gyógyvizet nem bírta a szíve. Egy másik gyógyhelyre ment tehát. de a szénsavas fürdő után megfázott, ki újult a tüdőcsúcshurutja... Kohn elgondolkodott.

-Azt akarod mondani bölcs férfiú, hogy ne vándoroljak ki?

-Tégy belátásod szerint, de tudd, hogy valami betegség mindenhol van. Akkor pedig csak jobb a megszokott környezetben, ahol az ember legalább az orvost ismeri. . .

KÖSZÖNÖM

Csak prédikálj, Isten kis cseléde!
Körül borús az ég, köd hull a köre.
Te borzas, póre,
ázott kis veréb,
csak prédikálj!

Nagy Alkotónknak
te nálam is parányibb paránya!
Körülnyüzsög az óriási város.
Mögötted a felhőkarcolók aránya.
és emberek, akiknek száma nincsen,
és egyre más ruhája, arca, kedve...
Ó, prédikálj:
Mi sem vagyunk Istennél elfeledve!
Aki a csillagok elé utat szab,
s a földet mérleg serpenyőbe rakja,
nemcsak nemzetekkel törődik,
nemcsak nagyoknak nagy bajával.
Minden verébnyi létnek Ő az Atyja,
s számon van nála mind.

Alátekint:
és tudta nélkül egy se hull a földre.

Alátekint:
eledelét és útját kijelölve.

Alátekint:
Kísér ez a tekintet.

Az utainkat és a lépteinket...
A föld ölég kísér egyre minket
az atyai szempár tekintete.
Kit létrehívott, csak egyetlen-egyed,
egy porszemecskét elfeledhet-e?!
Ó prédikálj!

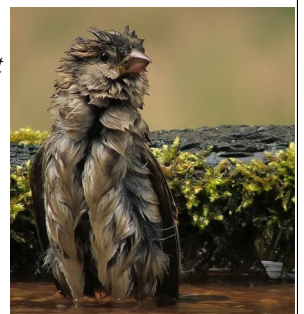
Nemcsak nagyokért mozdul meg a karja,
kicsinyekért is! Ugye, érted is,
ugye érettem is, ha úgy akarja?

Csak prédikálj,
te borzas, póre,
ázott kis veréb!
Keserűen kétkedtem az elébb...
Körül borús az ég, köd hull a köre...
És látod, most a perc, és most az óra,
hogy balga, csüggedt szívem felfigyeljen
egy csipogó kis prédikációra,
s "hiszek! tudom!"
– mosollyal továbbmenjek az úton,
és mit se féljek,
és mindent reméljek,
megint gondtalan madár-módra éljek,
és felzendüljön újra
énekem.

Túrmezei Erzsébet

Köszönöm, Isten szürke
kis cseléde,
köszönöm, hogy prédikáltál nekem.

Túrmezei Erzsébet

Legszebb nyári élményeim

Elkezdődött az új tanév, a gyerekek – ha ez még divat – beszámoltak már legszebb nyári élményeikről. Tőlem ugyan a kutya se kéri, ám kikívánczik belőlem, mert van több is!

Úgy kezdődött, hogy május utolsó napjaiban kiderült, hogy én súlyos beteg vagyok. Fennakadtam a rákszűrősen, azonnal jelentkeztem itt meg itt. Tele voltam halaszthatatlan teendőkkal, könyvheti programok, utazási előkészületek, itthon részleges festés-mázolás, várva várt baráti látogatás: no mindegy, jelentkeztem. Megmondták az őszintét. Előbb egy kis műtét – a bizonyosság megszerzéséért –, aztán minden bizonnyal egy nagyobb. És remélhetően még időben. Kértem nyolc nap haladékot, és igyekeztem nem gondolni az egészre. Sikert. Szép, nyüzsgő, szívet melengető nyolc nap volt.

A kilencediken lemondtam a nagy utazást, elhalasztottam a festés-mázolást, töröltem a várva várt baráti látogatást, és próbáltam felfogni: mi vár rám. Ez is sikerült. Nyári terveimnek lőttek, ez nyilvánvaló, de majdsak túl leszek rajta. Nem titkoltam én a bajt, ha valaki kérdezte: mi újság, hogy vagyok, hát elmondtam: Micsoda pechem van, kiderült, hogy rákos vagyok, és éppen nyáron!

A baráti reakciók döbrentettek rá, hogy deviáns módon viselkedem. Ezt tragikusra kell hangszerelni. De nekem nem ment.

Egyre gyakrabban hallottam: Jézusmária! Vigyázz magadra! És ki van melletted? A család?

A fiamék több mint fél éve befizettek egy gyönyörűnek ígérkező nyaralásra, menjenek? Hát persze hogy menjenek!

Túlestem a kisműtéten, igazán semmi, és most úgyis várni kell a szövettanra, hát elég baj, hogy nem úszhatok, nem mehetek napra, meg egyáltalán: kímélő életmód, de azért másnak mégiscsak nyár van, és én utálok az önsajnálattal. A szövettan pozitív.

Szaporodnak a részvétlátogatások és telefonhívások. Vigyázz magadra! Mit segíthetek? Fájdalmaid vannak?

Nincsenek fájdalmaim, és jólesik, hogy ennyien szeretnek, ennyien aggódnak értem. De beszéljünk valami másról.

A nagy műtét előtt kissé kellemetlen előkészítő beavatkozásokra kerül sor. A gyerekek gyakran hívnak a távolból, nyugi, nincs semmi baj, jól vagyok.

Aztán eljön a várva várt nap, mehetek a kórházba. A fiamtól kapok egy mobiltelefont. Sose vágytam rá, de most jól jön. Hívnak a kórházi ágyon, leginkább külföldön élő barátaim, a fiam megadta nekik a számot, amit én nem is tudok, mert elveszítettem a cetlit, amire felírtam. Fiam barátja behoz reggel egy kis tévét, éppen kértem tőle, hogyan is kell ezen a mobilon telefonálni, mikor bejön a nővér, és ad egy injekciót. Már nem tudtam meg, hogy előbb

kell-e tárcsázni és utána a zöldet lenyomni.

Három óra múlva a fiam ébreszt. Helló, anyu!

De jó!

Egy hét múlva itthon vagyok. Orvos barátnőm, a drága, néhány napra hozzám költözik. Vigyázz rám. De jó! Csak ne kellene folyton pihengetni. Mert most meg ezt hallom: te csak pihengess. Szeretteimnek – közel és távol – napon-ta beszámolok hogylétemről. Mennyien gondolnak rám! Ez nagyon jó. De egyre gépiesebben mesélem az újonnan jelentkező barátoknak, ismerősöknek, hogy így meg úgy. Igen, vigyázok magamra, pihengetek.

Egy hét múlva hív a mester: van egy szabad hete, kezdheti -e végre a festés-mázolást? Miért ne? Úgyis itthon vagyok. Jöjjön.

Megörültél? – kérdezik barátaim, hogyan vállalhatsz ilyen rumlit? Pedig a rumli is jó. Szól a rádió, a mester dolgozik, az ő családjában is volt hasonló baj, sok vitamint kell ennem, másnap hoz is gyümölcsöt a kertjéből. Aztán felajánlja a furgonját, hogy bevisz a kórházba az utókezelésre. Csak nem megyek taxival, mikor ő itt van! Szóval vigyázz rám.

Este kimerészkedem a kissé feldúlt konyhába, csinálók

egy lecsót. Másnap meg rakott krumplit. Pedig megígértem a fiamnak, hogy az általa megadott telefonszámon rendeljek majd kosztot, de jólesik valamit csinálni, ha lassabban is, mint máskor. Együtt ebédünk a mesterrel, rám szól, hogy egyek többet.

Egy este rég nem látott külföldi barátom hív, jövő héten Pestre jön, reméli, itthon vagyok, enne nálam egy körözöttet, aztán elmegyünk vala-

hova vacsorázni, jó? Persze! Milyen volt a nyár? – kérdi. Remek, mondom, csak nagy volt a kánikula. Hát akkor a jövő héten!

És nem mondja, hogy vigyázzak magamra, hogy pihengessek. Mit sem sejt. De jó.

És másnap egy szerkesztőségi telefon. Nem gondolod, hogy ideje volna már írnod? Hétfőre várjuk.

Hol is az írógépem? Ja, a nejlonnal leborított íróasztal alatt. Vége a festésnek, ragyog minden. Meg bűzlik. Kimegyek Tahiba.

Ottani barátaim éppen csak diadalívet nem emelnek nekem. A hűtő teli étellel, mindenki meghív, mindenki várt. De jó!

Este van már, mire kopogni kezdek az írógépen. De nem a cikket, hanem köszönetet mindenkinek. A professzornak, az orvosoknak, a nővéreknek, szeretteimnek, barátaimnak. Már több oldal tele.

Hát ennyi legszebb élményem volt ezen a nyáron. Kösz.

Janikovszky Éva
(1926-2003)

Madocsa Bea:

Ne csak hallják, hanem értsék egymást...

„Nem értünk szót egymással” – gyakran így összegezzük azt a nehézséget, amivel a közéletben vagy a magánéletben, munkahelyen, lakókörnyezetünkben vagy otthonunkban találkozunk. Soós Attila és Agnes leginkább családi mediációval foglalkozik. Amikor csak megoldható, együtt vesznek részt a beszélgetésekben, hiszen egészen más szempontokat vesz észre, tart fontosnak egy férfi, és más egy nő. Elsődleges céljuk a házasságok gyógyítása, ezért a mediációs tevékenységük mellett házasságsegítő szolgáltatást végeznek.

Vajon az emberek tudják, hogy a családon belüli nehézségeikkel, konfliktusikkal hova fordulhatnak segítségért?

Tapasztalataink szerint csak kevesen ismerik ezt a lehetőséget. Inkább pszichológusokat, pártápolókat keresnek fel, akik egészen más szempontból közelítenek az adott konfliktushoz. Ritka, hogy a házaspárok együtt keresnek meg bennünket, inkább a feleségek fordulnak segítségért. Amikor kéri férjüket, hogy legközelebb ő is jöjjön el, benne óhatatlanul fölmerül, hogy itt csakis az ő elmarasztalása lehet a közös boncolgatás tárgya. Ez a félelem tartja távol a legtöbb házastársat.

Miben különbözik a mediáció a pár – vagy a családterápiától?

A mediáció olyan konfliktuskezelési módszer, aminek más a célja, mint a terápiának. Míg a családterápián mindig együtt vannak a résztvevők, együtt beszél meg a problémáikat, a mi mediációs alkalmainkon külön – külön is feltárják azokat.

A mediációs beszélgetéseknek az a célja, hogy más dimenzióban láttassa a felyetődött problémát és a felek kapcsolatát. Így a korábban megrekedt, konzerválódott rossz viszony mindenképpen elmozdul a holtpontról. A mediátornak nem célja az úgynevezett „abszolút igazság” kimondása – bűnbak keresése és megnevezése –, hiszen a házastársak között ezért fullad kudarcba a legtöbb, sokszor egészen bagatell problémák miatt kialakult vita.

A családterápiában szembesítik a résztvevőket avval, hogy mit miért csináltak rosszul. Az egyéni terápiában az egyén pszichéjére, múltjára koncentrálnak. Itt viszont úgy próbáljuk az egyént irányítani, segíteni, hogy a kapcsolatot gyógyítsuk. A kapcsolatban betöltött szerepét keressük meg.

Amikor felkeres bennünket egy pár, elmondjuk, mi az alapvető különbség a házasságsegítés és a mediáció között, így el tudják dönteni, hogy a segítségnyújtás melyik módjára van leginkább szükségük; igényelnek-e konkrét tanácsadást, bárminemű terelgetésüket a tanácsadó által jónak ítélt megoldás felé, vagy inkább arra van-e szükségük, hogy képessé váljanak arra, hogy meghallják, egyáltalán mi a panasza a másik félnek, miben szeretné a

kapcsolat változását. Magyarán, ne csak hallják, hanem értsék is, milyen elmozdulást szeretne a kapcsolatukban a házastársuk. Abban az oldott légkörben, ahol a mediátorok részéről nincsenek elvárások, nincs személyes véleménynyilvánítás, a rávezető kérdésekkel csakis az ő problémájuk feltárására irányul minden jelenlévő figyelme, mindenki könnyebben megnyílik és elfogadóbbá válik. Úgy mondják, nyertesnek érzi magát mindkét fél, mert a jó mediációs megbeszélés eredménye az, ha mindkettejük számára elfogadható és követhető elveket vagy magatartásnormákat fogalmaznak meg egymásnak. És ami saját elhatározásból és nem külső ráhatásból születik, az sokkal inkább betartható. Itt nem az a szempont, hogy abszolút igazságos megoldás születessen, hanem olyan, amely mindkét fél számára elfogadható, a holtpontról elmozdító.

Milyen helyzetekben lehet mediátorhoz fordulni, és hogyan zajlik a mediáció?

A mediáció az élet szinte bármely területén alkalmazható, ahol két ember konfliktusba kerülhet.

fliktushelyzetbe kerülhet. Leggyakoribb fajtája az üzleti, munkahelyi, családi, vallási, iskolai, társasházi és örökösödési mediáció. A mediátorok többsége néhány speciális konfliktus kezelésére szakosodva végzi feladatát. A konfliktusban álló felekkel először külön-külön beszélgetünk, majd az egyéni nézőpontok megismerése után közösen. Az elfogulatlan és szélesebb körű látásmód végett lehetőség szerint két mediátor jelenlétére van szükség. A nyílt légkörű, elemző beszélgetés során közösen megkeressük, mi okozta a kialakult helyzetet, milyen emberi tényezők vezettek ideig, majd a vitában álló felekkel kidolgozzuk a számukra leginkább elfogadható kivezető stratégiát.

A tapasztalatok szerint a konfliktusok felszínre kerülése a kapcsolat javára is válhat. Jelzés értékű, amely mindenképpen változtatásra kényszerít.

Ha magyarázatot, mentséget találunk a másik tetteire, döntésére, viselkedésére, megszűnik a harag és megkezdődhet a kapcsolat konstruktív tovább formálása.

A mediációs ülés végén a párok írásban is rögzítik a megállapodásukat.

Lehetőség van okiratba foglalt közös meg egyezésre is, melyet a bíróság soron kívül jogerőre emelhet és illetékkezdvezménnyel támogat. A mediációval az ügyfél nem csak időt nyer, hanem a perköltséget is megspórolja.

A párkapcsolatban sokáig azt hisszük, hogy megbirkózunk a problémáinkkal a magunk erejéből. Hol van az a pont, amikor érdemes szakemberhez fordulni? Van, aki „túl későn kap észbe”?

A legtöbb pár úgy gondolja, képes megoldani a problémáját, és csak akkor

igényli külső szakember segítségét, amikor már kimerültek a szeretet-tartalékok. Ha túl sok a felgyülemlett sérelem, megromlott a kommunikáció és a bizalom, már csak a tűzoltásra, az indulatok fűken tartására, helyes mederbe terelésre van lehetőség. A válás elkerülése érdekében nagyon fontos, hogy már a kapcsolat romlásának korai jeleinél igénybe vegyék a felek a pártérápia vagy a mediáció lehetőségét. A legjobb, ha már a hajszálrepedések érzékelésénél elkövetnek mindent annak érdekében, hogy beszélgetni tudjanak a problémájukról.

Milyen figyelmeztető jelek utalnak a kapcsolat romlására?

Ha valamelyik fél nem szívesen megy már haza, korholós, veszekedős vagy éppen elfojtott légkör uralkodik otthon, ami a gyerekek viselkedésén, érzelmi állapotán is meglátszik, netán a stressz testi tünetei is jelentkeznek, nem működik a kommunikáció, kihűl a testi vonzalom, vagy a kapcsolatba belép egy harmadik személy. Általában a másikban szoktuk keresni a hibát, és azt kevésbé tartjuk problémának, ha tartósan nehezítünk a másikra, vagy „leírjuk” őt: „úgysem fog már megváltozni”, illetve nem tudjuk őt elfogadni vagy tisztelni. Ezekben az esetekben nem jó halogatni a segítség igénybevételét. A konfliktusok tisztázása magasabb szintre emelheti a kapcsolatot, és alapja lehet a további építkezésnek.

Mit látnak a generációk közötti konfliktusok leggyakoribb forrásának? Milyen félelemből táplálkoznak a házassági, generációs konfliktusok?

Számos generációs probléma hátterében a klasszikus anyós-konfliktusok húzódnak meg. A fiatalok közös életére sötét árnyéket vet, ha a szülők nem tudják elengedni a gyermekeiket: ugyanolyan erős, minden napos kapcsolatra tartanak igényt a harminc-negyvenes gyerekeiktől, mint kiskorában. A közelmúltban egy esküvőre voltunk hivatalosak. A jogász férj már közel volt a negyvenhez, de édesanyja az asztaltársaság előtt drámai zokogásban tört ki. Hosszasan panaszkolt, most már nem integrálhat kicsi fiának a munkába menet, ki fog neki ebédet csomagolni... Minden gesztusával kifejezte veszteség-érzését, holott a házassággal –ha helyesen viszonyulnak hozzá – nem elvesztik a szülők a gyermekeiket, hanem még egyet nyernek. Számos esetben a gyerekek sem akarnak leválni szüleikről.

Folytatás a másik oldalon!

Hamar megmérgezi a kapcsolatokat, ha például a fiatal feleség munkából hazajövet férje helyett először az édesanyjának újságolja el, mi történt vele, vagy ha egzisztenciális értelemben elvághatatlan az a bizonyos lelki köldökzsinór. De ugyanilyen mérgező lehet, ha nagyszülő át akarja venni a szülőtől a nevelés feladatát vagy egymásnak ellentmondva, kölcsönösen hiteltelenítik egymást a gyerekek előtt.

Sokan ragaszkodnak ahhoz, hogy keresztény szakemberekhez fordulhassanak (pszichológus, terapeuta, mediátor), mert arra gondolnak, hogy azok a hitbeli meggyőződéseiket is figyelembe veszik. Valóban másként segít a hívő, mint a nem hívő szakember?

Sok kérdésben találkoznak a hívő és a nem hívő szakemberek nézetei, azonban számos esetben, amikor etikai kérdések kerülnek előtérbe, nagyon eltérőek lehetnek az álláspontok és a tanácsok. Mindenképpen szerencsésebb, ha a terapeuta és a hozzá segítségért forduló egy nyelvet beszélnek. Mit tanácsol például a nem hívő szakember abban az esetben, ha az ifjú feleséget csalja a férje? Kacérkodjon ő is mással, tegye a párját féltékennyé! Pedig attól még nem fog rendbe jönni a kapcsolat, ha a családott fél is megpróbál fájdalommal okozni a másiknak. A nem hívők kizárják a csoda lehetőségét – hogy Isten, aki a férfi és a nő teremtésével a házasságot megalapította és a Szentírásan keresztül a szeretetkapcsolatok ápolására tanít – képes arra, hogy a megkeményedett szíveket meglágyítsa, a kiölt szeretetet újra felhevítse, megláttassa velünk társunk esendőségét és mindannyiunkat őszinte megbocsátásra és egymás megbecsülésére készítessen. Mert „a hármas kötél nem hamar szakad el” – mondja a Prédikátor könyvében bölcs Salamon.

Vannak reménytelen esetek? Voltak már olyan helyzetben, hogy nem tudtak segíteni az Önökhöz fordulókon?

Azt, hogy mi számít sikernek és kudarcnak, nagyban meghatározza, hogy mikor fordultak segítségért. Ha már az apróbb, figyelmeztető jeleket komolyan veszik és mindent elkövetnek annak érdekében, hogy a kapcsolat minőségét javítsák, egyértelmű, hogy könnyebben vehet az ügy jó fordulatot. Viszont ha már rá sem tudnak nézni egymásra, és a válókereset beadása előtti napokban, mint egy utolsó csodavárásként fordulnak hozzánk, legfeljebb abban fogunk tudni segíteni, hogyan válhatnak el „szépen”, emberhez méltóan, a múltat értékként lezárva. Ebben a megkésett helyzetben a közös gyerekek érdeke lesz a legfontosabb, ezért a hangsúly azon van, hogyan maradhatnak egymás és a gyerekek számára minél minőségibb szülői szerepben.

A mediáció inkább „tűztöltés” a krízisben, és utána hosszabb távon terápiára is szükség van, vagy meg tudja oldani a konfliktusok forrását?

A mediáció inkább abban segít, hogy elmozduljon a kapcsolat a holpontról – végre megértsék, mi a másik fél problémája, és vegyék azt komolyan. Nagy segítség azokban az esetekben, amikor egyszerűen nem tudnak már beszélgetni egymással a házaspárok. Így egy-egy konkrét konfliktus megoldására alkalmas a módszer, azonban a finomhangolásra – amikor nem a túlélés az elsődleges cél, hanem a másik boldoggá tétele – mindenképpen mélyebb beszélgetésekre van szükség.

„A jó keresztény nem haragszik” – hallottuk gyerekkorunkban. A házastárs dühétől megijedünk, a dühöngő kamaszainkat megsidjuk... Mi a baj a haraggal?

Ha nem sikerül naponként rendeznünk egymással a nézeteltéréseinket, hamar konzerválódhatnak a dédelgetett sérelmek. Sokszor valóban az indulatos megnyilvánulások miatt nem találunk halló fülekre a társunknál. Például valamin megbánódunk, amit nem tudunk higgadtan és érzelmi kitörések nélkül megosztani a párunkkal, hanem elfojtjuk és máshol törnek ki az indulataink. Sokszor nem is annak mondogatunk oda, akinek szól, és nem is azzal kapcsolatban, ami bánt. Így a másik egészen mást gondol problémának, mert mondjuk a feleség nem azt üzeni a férjének, mennyire bántja, hogy magára hagyta a beteg gyerekekkel, mialatt ő horgászni ment a barátaival, hanem azt, hogy mennyire nem törődik a ház körül semmivel sem. Vagy éppen a gyerekekre önti ki az indulatait, egészen jelentéktelen apróságok miatt. A haragban valóban olyan nagy „áradás van” – ahogyan a Példabeszédek könyvében olvashatjuk – hogy felmérhetetlen, hová vezet: tettegességhöz, gyűlölködéshez, érzelmi pusztításhoz. Az egyik legismertebb kapcsolátpótló tanítása a Bibliának: „Ne menjen le a nap a ti haragotokkal!” Ezért a tapasztalat azt mutatja, hogy az őszinte, szívből jövő kölcsönös megbocsátás képes csak a kapcsolatokat „újraélesztani” és megerősíteni. Ezért a keresztény hit megélése a házasságban valóban kulcsfontosságú.

Átvétel a Szív újságából

Templombúcsúnk ünnepére **KÖVEK ZSOLTÁRA**

Elhalkult és elhalt az orgona...
De új nesz kél most a templomfalakból.
Nem halljátok? Itt körül a falakban
Dobognak a beépített kövek.
Külön dobban meg minden kicsi kő,
És mégis, mégis egy ütemre vernek,
Egy óriási templom-dobbanással.
Isten, ha akarja, a köveket
Dobogtatja meg a szívek helyett.

Kő-nehéz szívvel, dallamtalanul,
Lehajtott, fáradt fejjel figyelek.
Szeretném, ha szívem megállana,
S csak a százéves templom kövei
Dobognának tovább...

Dobognak... dobbanásuk lassan áthat,
Felmelegíti dermedt véretem,
Lassan megértem a beszédjüket:
„Mi kövek voltunk, rossz, rideg kövek,
Kemény kövek és haszontalanok.
Nehezek, otrombák, formátlanok.
Tehetetlenek, tompák, elesettek,
Mozdíthatatlanok.
Hevertünk hét országban szerteséjjel,
Utak mentén, száraz patakmederben,
Omlásokban, elhagyott kötőrőkben,
Vad éleinkbe ütközött a nap,
Horzsoltuk az éjszaka bársonyát,
Véresre törtük vándor lábait,
Egymásról alig tudtunk valamit,
És nem álmodtunk templomról soha.
De jött egy ember, törekeny, beteg,
A lelke égett, szíve dobogott,
Az az ember templomról álmodott.
Tudta, kövek hevernek szerteséjjel
Tehetetlenül, haszontalanul,
Vadul, otrombán és formátlanul, -
Elindult a köveket megkeresni,
Omlásokban, elhagyott kötőrőkben,
Utak mentén, száraz patakmederben,
Barangolt hetedhét országon át,
Hol éleinkbe ütközött a nap.
Horzsoltuk az éjszaka bársonyát
S véresre törtük az ő lábait.
Az az ember keresett, s megtalált.
És azt mondta nekünk: Ti templom
lesztek.

Falakká fogtok összeállani,
És visszaveritek az Ige hangját,
És visszazengitek az orgonát, -
Az imádkozó nagy nyomorúságot
S az áhitat szárnyaló énekét
Szent nyugalommal veszitek körül.
Halkan dobogni fogtok a falakban,
Külön dobban meg minden kicsi kő,
És mégis-mégis egy ütemre vertek,
Egy óriási templom-dobbanással.
Isten, ha akarja, a köveket
Dobogtatja meg a szívek helyett.
Így szólott hozzánk a templomépítő.”
Így beszélnek ma hozzánk a kövek.

Reményik Sándor
1929. december 1.

Egy álom teljesült

Július 9-én este 45 fővel indultunk Nagyatádról Medjugorjébe. Másnap délelőtt érkezünk a panzióba, ahol

2-3 ágyas szobákba szállásoltak el minket. Rövid pihenő után sétáltunk a városban, ahol bazár- bazárt ért, kegytárgyak tömkelege várta gazdáját. Hatalmas templom elé érkezünk, természetesen bementünk és meghallgattunk egy szentmisét olasz nyelven. Ugyan nem értettük, de mindig tudtuk mi következik és az imákat magyarul mondtuk velük. A mise után, a nagytemplom körüli téren egy ember nagyságú Szűzanya szoborra leltünk, ahol együtt imádkoztunk.

Másnap hajnalban, csoportokba verődve a hegyre indultunk az ott lévő Szűzanyához. Imádkozva tettük meg a meredek utat. Rengeteg más nemzetiségű emberrel találkoztunk, akadtak közöttük ismerősök és más vidékről érkezett magyarok is. A Szűzanya és a nagykereszt előtt állva nagyon jó érzés töltött el. Hálát adtam érte, hogy ott lehetek.

Még aznap délelőtt, a nagytemplom melletti kápolnában mentünk. Nagy örömünkre az ismerős Balogh atya tartott szentmisét.

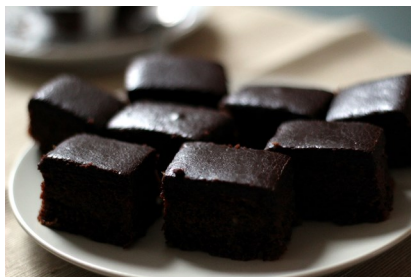
4 napos ottlétünk során nagyon szép dolgokkal találkozunk. Számomra csodálatos élményekkel gazdagodva, az 5. napon indultunk haza, útba ejtettük a tengert is.

Vajdáné Magdi

Csoki kocka (Nagy Mihályné receptje)

Hozzávalók:

6 tojássárgája,
20 dkg cukor,
2 kanál víz,
5 kanál liszt,
2 kanál kakaó,
késhegynyi szódabikarbóna,
6 tojás felvert habja.

Krém:

3 dl tej, 3 kanál liszt, 1 tojás sűrűre főzve, lehűlésig keverjük.
15 dkg margarin, 15 dkg cukor, 1 vaníliás cukor, 2-3 evőkanál kakaó.

A kettőt összekeverjük, a tésztára kenjük.

Tetejére csokimáz: 6-9 kocka tortabevonó, 4 kanál étolaj.

Nem kell
Hogy a lehetetlent
Lehetségessé tedd
Nem kell
Képességeidet felülmúlóan
Élned
Nem kell
Aggódnod
Nem kell
Mindent megtenned
Nem kell csodákat végbevinne
Nem kell szégyenkezned
Nem kell
Megfelelned
A rád háruló elvárásoknak
Nem kell megfelelned
Nem kell
Szerepet játszani
Nem kell mindig
Erőtől duzzadni
És nem kell
Egyedül járnod

(Andrea Schwarz)

Istenem

Egy kéz után vágyom,
Amely megtart és bátorít,
Amely megnyugtat és védelmet ad.
Egy kéz után nyúlok,
Amely kísér és vezet,
Amely gyógyít és megment.
Kell nekem egy kéz,
Amely erős, és hordoz engem,
Amely megragad és többé nem ereszt.
Szeretnék egy kezet,
Amely jóságos hozzám,
Amely gyengéden átkarol.
Vágyom egy kéz után,
Amelyre maradéktalanul hagyatkozhatom,
Amely hűséges és szeret,
Egy nagy kezet keresek,
Amelybe kis kezeimet
És szívemet is
Belehelyezhetem,
Egy kezet,
Amelyben teljes oltalmat találok.
Isten,
Kezed meghív engem,
Jöjj!
Kezed által érzem:
Ne félj!
Kezed bizonyossága annak,
Hogy szeretlek.

(Theo Schmidkonz)

Egy csepp közélet

Miért nem integrálódnak a bevándorlók?

Azért, mert nincs mihez. Európa szellemhiányos terében nemigen akad kínálat egy kereső léleknek. Pénz van dögivel, de az csak dolog, akár a technika csodái, az ép lélek többre vágyik.

E könnyű választ némileg színezi a történelem: a muzulmáná lett bosnyákok, macedónok, albánok közül nagyon kevesen tértek vissza a kereszténységhez, amikor főlzabadultak az iszlám uralom alól. Talán azért nem, mert a Balkánon igen sokáig – 1878-ig – tartó török uralom sok nemzedéken át kedvezett a muszlimoknak, és nem érte meg. A Jugoszláv Királyság a szerbek uralmát hozta. A II. Világháború után Titó országlása következett, amely különös kéjjel üldözte a nem pravoszláv keresztényeket. Megint az előbbi ok lépett érvénybe. A széthullóban lévő kényszerállam már a 70-es-80-as években jobban tűrte a liberál-anarchizmust a kereszténységnél. Ezért engedélyezte, sőt, támogatta a korabeli kultúrpolitika az avittgard „kísérleti művészetet”. Az izmusdivatok ugyanis elvetik a nemzeti eszmét, és ez kapóra jött a kisebbségeket elnyomó Titónak és utódainak.

Sokat mond, ha utánanézzünk a térképen annak, honnan jönnek a mostani beáramlók. Jobbára az I. Világháború után kitalált államokból, vonalzóval meghúzott országhatárok közül. A vonalzókezelők ugyanazok valának, akik a mi trianoni határunkat kijelölték, miközben harsányan füttyöltek a népek önrendelkezési jogára.

Szinte természetes, hogy nem kaptak államot, azaz hazát pl. a Szaharában évezredes történelmü tuaregek, vagy a Közel-Kelet ókori birodalmainak maradványai, a kb. 40 milliónyi kurd.

E műházákban nép- és kultúrakevercek vergődnek, az egyes csoportok folyton összeugrasztódnak egymással. Az al-Kaida és az Iszlám Állam számára nem lehetett volna jobbát kitalálni. Az Európába érkezők hozzák magukkal sérelmeiket és harc-készültségüket. A lappangó mozdatóknak elég olykor némi rőzsét vetni a parázsra: „Ölj, halj, s üdvözlöni fogsz!” Mintha Allahnak lehetne így parancsolgatni! Az egyre változatosabb és szörnyűbb terrorista merényletek többek közt azt a célt is szolgálják, hogy a jövevények ne tudjanak beilleszkedni.

A beáramlók olyan kultúrából jönnek, amely az európai fölvilágosodás szabadságfogalmát nem ismerik, sőt, a belőle kifejlődött liberál-anarchista elképzeléseket sem a családról, a férfi-nő-gyermek viszonyról, az ún. fejlődésről, a munkáról, vagy éppen az élet értelméről. El is vetik őket, mert a muszlim ember a házasságot szentnek tartja, a homoszexualitást, a házasságtörést, a szabados életet, az alkoholfogyasztást, a nyilvános pucérkodást a bűnök közé sorolja.

A hírek szerint a tavaly Németországba érkezett kb. fél millió szíriai, iraki, afganisztáni stb. beáramlónak kb. 20 százaléka eltűnt a hatóságok szeme elől. Hova? Miért?

A német hivatalnokok találátnak. Érthető, hiszen Európa annyi-

ra belegabalyodott saját eszméibe, hogy nem látja tőlük azt a néhány tényt sem, ami nyilvánvaló az érkezőkről.

Most hagyjuk ki, de ne feledjük azokat, akik katonaként harcolni vonultak Európába. Föladatukat teljesítik, azért is, hogy jámborabb társaik tudják, merre hány centi.

Közismert, hogy civilek is a miénktől különböző, többféle (!) kultúrából jönnek. Mit jelent ez?

Kezdjük azzal, hogy ilyen lovat akartak-e? Mivel oltották őket az embercsempészek, a küldők és a társak? Persze, ők maguk is észrevették, hogy ami otthon tudás és szokás, az itt butaság, vagy illetlen. Mit ér a Rajna bármelyik partján az Afrikából, vagy Ázsiából hozott hagyomány? A most zárult kölni perben a bíróság becslése szerint ezer (!) újonnan érkezett fiatalember támadta meg a szilveszterező német nőket a Dóm melletti téren. Barbárok? Vagy a lányok öltözetét, viselkedését kihívásként értékelték? Mind az ezren tévedtek?

Aki hazájában megtanult írni-olvasni, az ismeri-e a mifelénk használatos latin betűvetést? Aki otthon rendesen dolgozott a családi gazdaságban, az fölhalálja-e magát bármelyik német üzemben? Ízlik-e neki a technológiai rabszolgaság a futószalagnál? Tetszenek-e neki a helyi emberek? A szokások? A lányok? Mit tart róluk, s azok órája?

Minden Allahon múlik. A jó muszlim az „öt oszlop” előírásai szerint él.

„Egy az Isten, Allah, és Mohamed az ő prófétája. „Allah – rajta kívül nincs más Isten – az Élő, és Gondoskodó.” (Korán, 2. szúra 255. vers) A fölvilágosult európai – F. E. – ezen mosolyog.

A második oszlop a napi ötszöri ima: hajnalban, délben, kora délután, alko-nyatkor és éjszaka. Az imákat leborulva, arccal Mekka felé fordulva kell elvégezni. A szalát elsődleges célja az, hogy az imádkozó gondolatait Allahra összpontosítsa. Ugyan

mi a csudának? Kérdi F. E.

Harmadik a zakat. Szegényadónak is mondják: ki-ki vagyonának 2,5 százalékát kell, hogy kiosza egy bizonyos napon, lehetőleg a saját közösségében és Allah nevében. Majd én eldöntöm, mibe fektetem a pénzem – mondja F. E.

Negyedik a ramadán, az iszlám holdnaptár 9. havában tartott böjt. A hívőknek tartózkodniuk kell ételtől-italtól, nemi együttlétől hajnaltól napnyugtáig. Nem szabad elkövetni bűnt, és Allahra kell gondolni. F. E.: az én életem az enyém, senki ne ugason bele!

Ötödik a mekkai zarándoklat. Mindenkinek kötelező, akinek anyagi helyzete megengedi az utazást, meg az egy heti ott tartózkodást. F. E.: Én döntöttem el, hogy mikor és hol nyaralok!

Összefoglalva: az európai civilizációt irányító liberál-anarchista eszmevilág nem ismeri imát, Istent, böjtöt, közösségért hozott áldozatot, ilyenformán a világ, az élet szellemi megközelítése számára képtelenség. Ezért vetette el a kereszténységet, s ezért sem békülhet meg soha az iszlámmal. Természetesen a muzulmánok sem a liberál-anarchista ateizmussal.

A terrorizmussal meg majd elleszünk valahogy? Megvéd bennünket a Merkel-Schulz-Junkerháromság és honi lakájseregük?

Czakó Gábor

Egyházközségi naptár

Szeptembertől májusig minden hónap második pénteki napja felnőtt katekézis, utolsó pénteki napja olvasóköri. A társasjáték klubot és a Timóteus Kört plakátokon hirdetjük.

Napra pontos alkalmak:

Szeptember:

Szeptember 17-18. Templombúcsú

Szeptember 17. 18.00 Bérmlás

Szeptember 25. Elsőáldozás

Október:

Október 1. Hittanosok őszi kirándulása: "És akkor jött a Tenkes kapitánya..."

Október 22. Őszi egyházközségi kirándulás: Győr - Rábaköz

Október 23. 16.00 Iváncsits Tamás: A jó pásztor c. zenés drámája a Kulturális Központban

November:

Novemberi keddek: 1,8,15,22,29 Az esti mise után mozi a P.Hajnal Zénó teremben

November 19. Ministránsok őszi kirándulása

December:

Adventben hajnali misék kedden és pénteken 6.00-kor

December 10. Adventi kézműves műhely a kolostorban

2017. esztendő

Január

január 16-22. Ökumenikus imahét

január 21. Az imahét zárása a Kulturális központban vetített filmmel

január 28. Csocsó- és ügyességi verseny hittanosoknak a kolostorban

Február

február 25. Ministránsok téli kirándulása

Március

Nagyböjti lelkigyakorlat virágvasárnap előtti napokon

Április

Május

Május 13. Hittanosok tavaszi kirándulása

Május 20. Tavaszi egyházközségi kirándulás - Őrség

Május 26. Tábori szülői értekezlet

Június

Júniusi keddeken: 6,13,20,27 mozi a P. Hajnal Zénó teremben

Július

Július 8. Piknik az egyházközségi segítőknek Kőszegen

Július 10-15. Leánytábor a Börzsönyben

Július 17-22. Fiúttábor a Börzsönyben

Akik nap mint nap segítenek

Kóródiné Lakatos Anna

Kóródiné Lakatos Anna vagyok. 1967-ben Nagyatádon születtem. Taranyban élek férjemmel és leánygyermekemmel. Egészségügyben, ápolónőként dolgozom. Testvéreimmel együtt vallásos családban nevelkedtem. Életemnek nem volt olyan szakasza, amikor Istenben való hitem megrendült volna.

Évek óta a taranyi templomban tevékenykedek, segítem az egyház munkáját. Munkámat Isten segítségével végzem, amíg erőm, egészségem engedi. Szívesen teszem, ezzel a jó Istent szolgálom.

TEMLOM-BÚCSÚ, 2016

- SZEPTEMBER 17.
SZOMBAT

10.00 Angelico, azaz dr. Stift Zoltán „Isten mosolya” c. kiállításának megnyitója a kolostor P. Kiss Szaléz termében. A kiállítást Ormai István polgármester úr ajánlja figyelmünkbe.

A kiállítást követően Zoltán atya együtt rajzolna hittanosainkkal a P. Hajnal Zénó teremben.

18.00 Fiataljaink bérmlása.

- SZEPTEMBER 18. VASÁRNAP

10.00 Ünnepi szentmise, melynek főcelebránsa dr. Stift Zoltán atya lesz.

MINDENKIT NAGY-NAGY SZERETETTEL VÁRUNK!

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520